

MAGYAR CSERKÉSZ

Szerkeszti: VELŐSY ELEK

XV. évf. 10. sz.

1934. május 15.

Ára 50 fillér.

Levelezzünk!

Kedves Fiúk!

Íróasztalunkon fekszik egy könyv, melynek megírásáért, úgy érezzük, egy kis felelősség a levelezési akciót is terheli. A megírás érdeme viszont hiánytalanul a szerzőé, Arató István cserkésztestvérünké, aki „Vádak és tények” címen tanulmányt írt Magyarország háborús felelősségéről (Egyetemi Nyomda, Budapest, 1934). — Duplex libelli dos est. Szeretnők azt hinni, hogy a szerzőt, aki négy évvel ezeiótt éppen olyan levelező-diákcserkész volt, mint Ti, nem utolsó sorban a külföldiekkel való levelezés indította a tárgyban való elmélyedésre. Másrésztől annak örülünk, hogy tudását nem rejtette véka alá. Nem lehet külföldiekkel mélyebben szántó eszmecserét folytatni anélkül, hogy ez a téma föl ne vetődjék. Ilyenkor haszonnal forgathatjuk Arató István könyvét, melynek külön érdeme a szigorúan tudományos hang: előre figyelmeztet, hogy ezt a nagy kérdést nem lehet népszerű hangon, avagy érzelmi alapon elintézni.

A következő amerikai diákiúuk számára angol nyelvű levelezőket keresünk:

Harold Camp, 15 éves, lakik *Kansas City*-ben, repülés, rádió érdekli.

Dan Macomber és *Bily Hanson Chehalis*-ban lakik (Washington állam). Mindkettő 14 éves.

Maurice Burdette és *Willie D. Gentry Denton*-ban lakik (Texas állam). Mindkettő 17 évesek és sport iránt érdeklődnek.

Címeik megkaphatók a levelezési akciótól, Budapest, V., Nagy Sándor-u. 6. Hivatalos óránk szombat d. u. van 4—6-ig.

ÜZENET.

F. M. pr. i. st. Bp. Öszinte soraidat nagyon köszönjük s amiben csak tehetjük, segítségredre leszünk. Nyomatványokat egyidejűleg küldünk. Nem Veszprémből ismerünk Téged?

Atányi István.

KÖNYVESTÁSKA.

A magyar katolikusok hatalmas erőfeszítéséről számol be csinosan kiállított füzetében Molnár Frigyes cserkészparancsnok, a Karitászt főtítkára. Néhány tanulságos sorát idézzük:

„Még most is vannak, akik tervszerűtlenül szórják szét adományait s ezáltal életbentartják a fővárost veszélyeztető csalókat. Vannak, akik még most is autón keresik föl a nyomortanyákat, hogy aztán az erőszakosak és szemfülesek ragadják ki kezükből az adományokat. Ezzel a szervezetlen adakozással patkányokká és rongyokká degradálja a szegényeket a társadalom. — Ne adjunk segélyt kivizsgálás nélkül. Bizzuk adományunkat a Karitászt (vagy egyéb egyházak megfelelő szervezetének. Szerk.) 40 gyűjtőhelyére.”

„Nagyszerű példaadás kellene, hogy a keresztény karitászt hős korszaka újból föllángoljon. A helyzet nem reménytelen. Előttem áll egy klinikáról elbocsájtott fiatalember. Februárban talp nélkül. Jani, a barátja, fogadta be Szondy-utcai vackába. És Jani, aki szintén munkanélküli, odaadta neki két ingét, hogy cipőre cserélhesse a Teleki-téren...”

Az érseki biztos adomány-gyűjtésre küldi a cserkészcsapatokat: „Csatatérre küldlek benneteket, cserkészek! A háborúban, amikor apáitok a halállal néztek farkasszemet a hazáért, ti, cserkészek, résen voltatok a szeretet jó munkájában. Most is a szeretet harcára tüzeltek benneteket az éhség és hideg ellen...” (Megjegyzem, hogy van nyomor tavasszal és nyáron is. Cserkész, gondolj erre, ha nyaralni, táborozni mehetsz. Mondj le új ruháról, nem föltétlenül szükséges fölszerelési tárgyról a nyomorgó testvéreid javára! Szerk.)

Diákemberek 7845 P-t és ruhákat adtak össze: természetesen úgy, hogy önmaguktól vonták meg, csakhogy adhassanak.

A MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG HIVATALOS ÓRÁI:

A Magyar Cserkészsövetség központja hivatalos óráit hétfőn, szerdán, pénteken 9—1 óráig és délután 4—7 óráig; kedden, csütörtökön és szombaton 9—2 óráig tartja. Az utóbbi napokban délután az elnökség, a gazdasági és pénzügyi csoport egy-egy ügyeletes tisztviselőt rendel ki. Pénztári órák: naponkint 9—1 óráig, valamint hétfőn, szerdán és pénteken 5—6 óráig.

A központi vezetőség tagjainak hivatalos órái a következők:

Dr. Ajkay József, a társadalmi ügyek intézője: hétfőn, pénteken délután 5—6-ig;

Dr. Batori József, rover-cserkészvezetőtisz: szerdán délután 4—6 óráig;

Dr. Buczkó Emil, ellenőrző: hétfő, szerda 4—6 óráig;

Éry Emil, kislíu-vezetőtisz: kedd, szerda, péntek délután 5—7 óráig. Telefon: délelőtt: 31—8—91, délután 97—0—35;

vitéz Faragó Ede, orsz. cserkészvezetőtisz: naponkint 9—1 óráig és hétfőn, szerdán, pénteken délután 4—6 óráig (kivéve vidéki utazásait).

vitéz Farkas Ferenc, elvi ügyek vezetője: hétfőn, szerdán délután 5—7 óráig, egyébként telefonon: 97—1—37;

Dr. Herman János, öregcserkész-vezetőtisz: szerdán délután 5—7 óráig, egyébként telefonon d. e.: 32—5—97, d. u. 95—0—44;

Kolozsvári Béla, vízcserkész-vezetőtisz: szerdán délután 4—6 óráig, egyébként telefonon délelőtt 85—0—60;

Dr. Kosch Béla gazd. főtítkár: naponta 9—1, hétfőn, szerdán, pénteken 4—7 óráig;

Dr. Koszterszitz József, a Magyar Cserkész szerkesztője: szerdán délután 4—6 óráig;

Kun Attila, személyi ügyek vezetője: szerdán délután 4—6-ig; *Liptay János*, ellenőr: hétfő 4—7 óráig;

Dr. Major Dezső, országos ügyvezető főtítkár, ideiglenes ügyvezető elnök: hétfő, szerda, péntek 4—6 óráig, kedd, csütörtök, szombat 10—1 óráig;

Dr. Márkus Miklós, pénzügyi vezető: kedd, szerda, péntek délután 5—7 óráig; telefonon délelőtt 8—1/2 10 és 1—1/2 3-ig: 51—3—11;

Dr. Molnár Frigyes, külföldi ügyeket intéző főtítkár: kedd, csütörtökön délután 4—7 óráig;

Dr. Nágel Edgár, jogtanácsos: hétfő, szerda, péntek délután 5—7 óráig;

Dr. Papp Antal, országos elnök: szerdán délután 1/2 5—1/2 6-ig;

Dr. Sztrilich Pál, h. vezetőtisz, országos ügyvezető elnök h.: hétfő, szerda, péntek délután 4—6-ig;

Szundy Géza, testnevelési-vezetőtisz: hétfő, péntek délután 6—7 óráig;

Dr. Temesy Győző, rádió- és propagandavezető: szerdán délután 1/2 5—1/2 6-ig, egyébként telefonon naponta 2—1/2 4 óráig: 50—8—16;

Ulbrich Hugó, országos társelnök, cserkészrepülő-vezetőtisz: hétfő, szerda, péntek délután 5—7-ig;

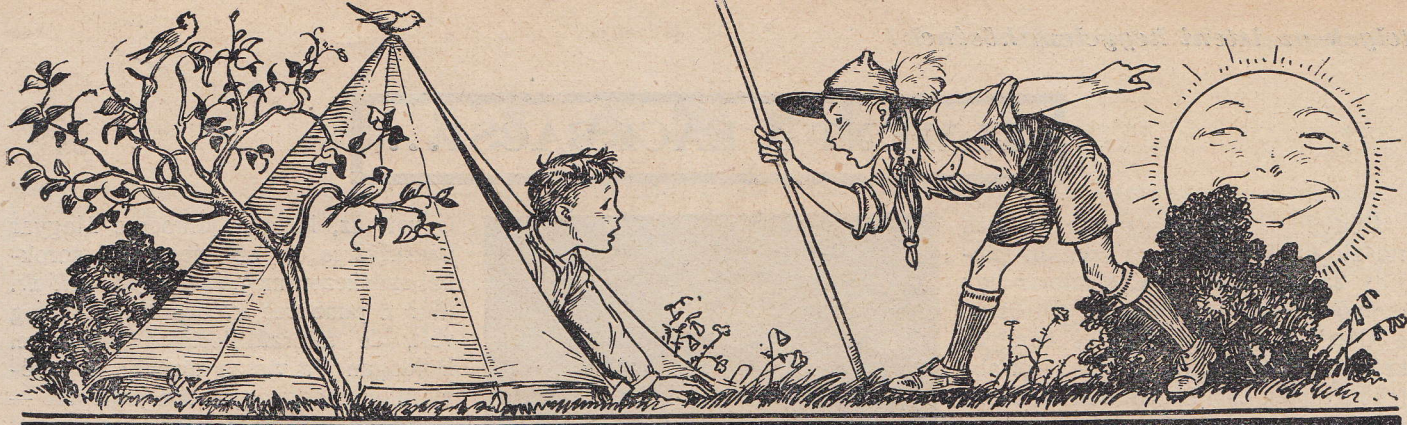
Dr. Zsembery Gyula, országos társelnök, országos ügyész: szerdán délután 3—5 óráig;

Apródközpont: hétfőn délelőtt 10—1 óráig, szerdán, pénteken délután 4—7 óráig;

Farkaskölyök központ: szerda 6—7 óráig;

Kiscserkész központ: kedden 6—7 óráig;

Fiatal Magyarság: kedden 6—7 óráig.

MAGYAR CSERKIÉSZ

XV. évf. 10. sz. 1934 máj. 15.

Mottó: Elküldöd Szentlelkedet
És megújul a föld színe...

LEVELES AZ ERDŐ

A tavasz lehellete átsuhan az erdön. Téli álomba merülten, fakón, gémberegetten álltak a fatörzsek. Nem lát-szott bennük semmi élet. S akkor megmozdult valami rejtelmes erő a hétalvó rügyek mélyén. Tegnap megduzzadtak, kifényesedtek. Ma szétvetik börtönük falát. Átdidergik az éjszakát, de holnap már kibontják smaragdszín fátyolukat. Millió és millió parányi gyöngyszem feslik ki apró levélcsokorba és mielőtt az ember észbekapna: lehelletfinomságú, élénkzöld élet kacag a tegnap még oly komor erdő arculatán.

Nem a tavasz melege, nem is a faóriásokban rejlő őserők, hanem számtalan piciny rügyecske erőfeszítése, élni akarása, fázni és tűrni tudása, Nap felé vágyása festette át az erdőt. Parányi életek összefogása, zajtalan, szemmel alig látható munkája változtatta át a föld színét.

Az emberi társadalom is mélységes téli álomba merült. Legföljebb a szenvedélyek vihara mozgatja meg olykor-olykor az önzésbe, képmutatásba, miközömhözzádságba, gyűlölködésbe merevedett lelkeket.

És akadt — úgy negyedszázad éve — egy napsugaras-lelkű angol katona, aki a fiúk iránti nagy szeretetétől indítva, araszos vállát nekifeszítette annak az ormótlan sziklakőnek, ami az ifjúság útjában hevert. És mi történt? Az eltaszított szikla helyén keresztül ellenállhatatlan erejű, meleg légáramlat süvített elő. Bele a lelkek fagyos, szeretetlen világába. És máról holnapra megindult a rügyfakadás a lelkek mélyén.

A dolog nem ment azért könnyen. A fagy nem engedett egykönnyen s az első, zsenge hajtásoknak volt mit dideregniök az értetlenségnek s a megcsontosodott előítéletek-

nek dermesztő hidegétől. Az új életerő azonban szívós elemnek bizonyult. Ráncok simultak. Választófalak omoltak. Ellentétek egyenlítődték és öklök kiengedtek. Barna és fehér kezek egybefogódtak. Ellenséges lobogók egy árbóca kerültek.

Mert az egyesek nemakarásán meghiusulhat minden.

De az egyesek akarásán megfordulhat minden.

Mi pedig akarjuk a társadalom májusát. Akarjuk a hűséget, az egymásért valóságot, a tevékeny szeretetet, a segítségre való készséget. A mosolyt, az egyenesderekű szemtől-szembe beszédet. Éppen azért vessük, faragjuk, idomítjuk önmagunkat szüntelen a tiszta törvény mintájára, mert tudjuk, hogy a társadalmat nem lehet kívülről átfesteni: az egyeseket kell gyökerestől megváltoztatni.

De tudjuk azt is, hogy a magunk erejéből nem sokra megyünk. Kényelmesek vagyunk és gyávák. Keservesen nyögjük a test gravitációját. Pünkösd kell nekünk! A Szentlélek Uristen tüze, vihara. Ami hevítsen. Magával ragadjon. Átsegítsen a hétköznapi szürke holtpontjain. Azért kitarjuk Neki a lelkünket. Éljük a hitünket. Az Ő erejével, az Ő ajándékaival töltekezünk.

Mi nem nézzük, hogy mások kényelmesen heverésznek kezünk munkájának az árnyékában. Nem csüggedünk, ha küzdésünk végeztével nem látunk kellő eredményt. Évezredek fagyát nem lehet egyetlen lehellettel kiengesztelni. De tudjuk, hogy a Tavaszt, a Pünkösödöt mégis előrevitjük. Ha csak egy kakasléppessel is.

És erős hittel hiszünk annak a csodálatos májusi reggelnek a felvirradásában, amelyen az emberiség arra ébred, hogy immár — leveles az erdő.

ÁLLOK A FÉNYBE.

(Szavalókórus.) Irta: Pusztá Sándor.

Állok a fénybe
Minden a fény!
Hol volt a tegnap,
Már mikor Ő volt,
Hol volt a tenger,
Már mikor Ő volt,
Hol volt az ember,
Már mikor Ő volt,
Hol volt a föld
És hol voltam én?!

Nézek a fénybe,
Minden a Fény!
Holdak gurulnak,
Napok gurulnak,
Fények csurognak,
Csillagok ugornak
Az ég peremén . . .
Messzire nézz el,
Izzik az éter,
Szemed elkábul
Az örök terén.

Vakulsz a Fényre
S béomlasz félve,
Mert minden a Fény!

Állok a fénybe,
Minden a Fény!
Minden az Isten!
Óh, mi az én?
Mi lesz a holnap,
Mi lesz a tenger,
Mi lesz az ember,

Mi leszek én?!

Uj vihar tombol!
Kártyavárt rombol,
Minden elomlik
S mi lesz az Én?

De Isten trónol
S előtte hódol
Minden! S a fény!

Mert Isten a Fény!

ELMENT A LACI BÁCSI...

Gödöllő alvégi gyerekserégében riasztó hír kelt szárnyra szerdán (április 25-én) délután. Csakhamar egy csomó kis és nagy gyerek gyűlt össze a Gizella-úti lakás előtt és könnyes szemekkel, hosszan nézték a sötét ablakot, várták Laci bácsit. Ezúttal hiába várták s hiába várják ezután, Laci bácsi ma délután örökre itthagya kis barátait, meghalt fiatalon, a budapesti Verebély-klinikán.

Egyik cserkészfiú sóhajtva meséli: Őmiatta tanultam meg a morzét. Nagyon jó „barátom“ volt, morzelevelet írt, szégyeltem, hogy nem értettem, megtanultam s én is morzéval választoltam neki.

Egy másik pöttöm jószág sírásra biggyent ajakkal mondja: Istenem, de szépen tudott mesélni. Mi csak elmondtuk, miről meséljen s ő mesélt, mesélt, de olyan szépen, hogy az csuda. Ki fog ezután mesélni nekünk? Kérdi és senki sem tud felelni rá.

— Hajót terveztünk vele — mondja egy harmadik — meg akartuk építeni s Laci bácsi már kidolgozta a tengeri csata egész haditervét. Vége van ennek is.

Bizony vége sok mindennek... Elmékeztek, fiúk, arra a kis tolókcásra, mely mindennap megjelent, tavaly nyáron a jamboreen? Mosolygóarcú, hősies lelkületű, arany-szívű fiatal asszony tölta a kocsit, míg el nem vették tőle s vitték tovább a benne ülő pirosarcú, csillogószemű, nyomoréktestű, apostoli lelkületű öregcserkész testvéretek?

Ő volt az, kiről a Jamboree Magyar Cserkész is oly szívmengető sorokkal emlékezett meg, *Harangi László dr.* Már a jamboree évében súlyos beteg volt, de talpraállította a jamboree. Boldogan jött vissza közénk: Meggyógyultam, meggyógyított a jamboree — mondotta. S járta a gödöllői parkokat tolókcóján, szíve fölött Baden Powell sajátkező soraival, melyben „A boldogulás ösvényein“ c. könyvének fordítását köszöni meg. Szegény Laci bácsi is a boldogulás, az újraéledés ösvényein járt 1933 nyarán s még egy évet sem fordult az idő kereke, alig zöldültek ki újra a fák, bokrok a gödöllői parkokban, magába fogadta őt a gödöllői temető.

Elment a gyerekek pajtása, kik csoportosan kísérték a Gizella-úton, ha jó időben kijöhetett közéjük. Elment a Kis Pajtás szerkesztője, Hökköm Matyija, elment a Magyar Cserkész

sok-sok vidám és komoly versének, elbeszélésének írója, színdarabjainak szerzője, elment egy nagy tudású, ember, ki rengeteget olvasott, tanult, elment, ki nyomorék kézzel írásaiban állított emléket önmagának, elment egy tanár, ki sohasem tanított katedrán, de tanított életével, írásaival, elment egy jóságos szívű cserkésztestvér, ki nemcsak a gödöllői fiúknak fog hiányozni, hanem azoknak az ezreknek, kik írásain derültek és épültek. Fiúk, ha e sorokat olvassátok, álljatok meg egy pillanatra s imádságos szívvel tisztelegjétek lélekben Harangi Laci bácsi sírja előtt. Értetek élt.

Dr. Pohl Sándor.

ITT VAGYOK, URAM!

Megszólalt az Úr:

édes jó fiam,
a szenvedésed most már véget ér.
Tárva előtted a menny kapuja.

És szólt a lélek:

Istenem! Uram!
a szenvedést Te küldötted le rám,
és bizó szívvel elfogadtam én.
Áldó kezedből rossz nem is jöhet.

De most engedd meg, édes Istenem,
Hogy egy kicsit hadd szenvedjek tovább.
Lásd, szép az élet idelent nekem.
Kiket Te adtál itt vannak velem:
hű élettársam, testvérim, atyám,
és fáj a válás tőlük. És van itt
sok kis barátom: vig cserkészfiúk,
mosolygó pajtik, édes kisbabák.
És mind szeretnek. Engedd, Istenem,
hogy egy kicsit meséljek még nekik.

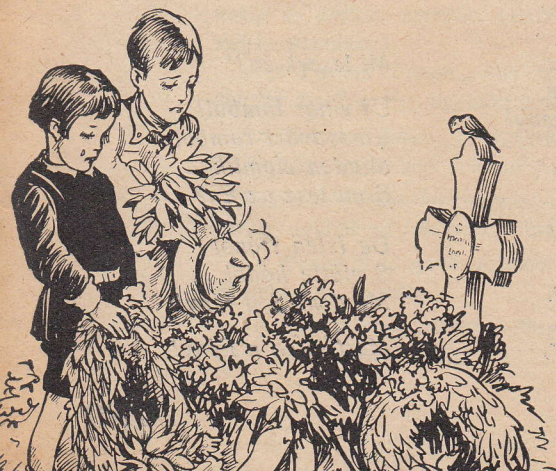
De újra szólt az Úr:

édes fiam,
órád letelt. Várlak.

S készségesen
felelt a lélek akkor: itt vagyok!

És Laci bácsi elment most közülünk,
szép lelke angyalszárnyon égbe szállt.

Demecslyné Volf Irma.

ATLANTICA

Szurokfekete éjszaka. Sehol egyetlen fényforrás, egyetlen csillag az égen, amelynek fénye áttörné az ijesztő sötétséget. A trópusi vihar pedig változatlan erővel tombol már két órája. Fűtyölve, zúgva vágat a szél, miközben a hanglétra minden fokán éneklő borzalmas dalát. Egyszer élesen, velőgik hatóan, majd ismét leszállva mélyen zúg, mintha a poklok orgonája szólna. Ebbe a hátborzongató melódiába belevegyül a tenger vészes morajlása és a felkorbácsolt hullámok egymásra csapódásának tompa csattanása. A levegő olyan, mint a mosókonyhában: meleg és vízgőzzel teli.

És ebben az ítéletidőben egy repülőgép keresi az útját Európa felé.

A motorok átható, egyenletes zúgása kétségbeesetten igyekszik túlszárnyalni az elemek bömbölését. Az acél és vas fegyelmzett hangja mélyen keresi a babért az őstermészet borzalmas hangversenyén.

Ezalatt az annapolisi Intercontinental Air Mail Corporation igazgatósági irodájában sápadtan, szótlanul ülnek az emberek és ideges türelmetlenséggel tekintgetnek a hangszóró felé. Arcvonásaikat komorrá, aggodalomteljessé változtatja az a tudat, hogy valahol az óceán közepén most az emberkéz gyöngye alkotása vivja élet-halálharcát a természet fékevesztett erőivel. A rádiótelefonista hiába keres összeköttetést a géppel. Fél óra óta semmi hír „Atlantica“-ról. Amerika büszkesége, a világ legtökéletesebb repülőgépe nem ad életjelet magáról. Kétségtelen, hogy vesztélyben van. Vagy talán már... Nem is jó rá gondolni!

A hangszóró, amely eddig tízpercenként hozta a híreket a repülőgépről, most nem akar felengedni halálos némaságából.

A pilóta fülén a kagylóban megzörren a navigációs tiszt hangja:

— Halló, Mr. Gibson! Végképen nem tudom, merre vagyunk. Fogalmam sincs, vajjon a vihar az útirányunktól délre, vagy északra térített-e el?

— *It is a pity*, Mr. Hay. De nem lehetne valami errefelé csavargó hajót megkérdezni?

— Lehetetlen, hiszen mondtam, hogy az antennát letépte a vihar. Rádadásul az ég is borult, úgyhogy csillagászati helymeghatározást sem eszközölhetek.

— *All right, my dear*, de nem gondolja, hogy én sem bolyonghatok a levegőben 1500 lóerővel addig, amíg a jótékony éhhalál meg nem szabadít ettől a vaktában való rohangászástól?

— Nagyon is gondolom, ifjú ember, épp azért tanácslom, hogy barátkozzék meg a leszállás gondolatával.

— *What did you say?* Leszállni? A viharos tengerre? Mit gondol *dear old fellow*, talán angyal vagyok én és ez a 40 méteres szárny mind az én lapockámból nőtt ki?

— Igen, le kell szállnunk, mert itt a levegőben nem csinálhatjuk meg az antennát. Már pedig antennára szükségünk van, tekintve, hogy kizárólag rádióirányításra vagyunk utalva. Azonkívül éppen emiatt fél órája megszakadt minden összeköttetésünk a külvilággal. Annapolis már úgyis azt hiszi, hogy végünk van.

— A vihar már elállt, a hullámverés se lesz olyan nagy. Ide figyeljen! Mi Johnnyval rakétákat bocsátunk le és megvilágítjuk a vizet, maga pedig felgyújtja az elülső fényszórókat és szépen, barvúrosan, mint ahogy szokta, lesiklik a tengerre. De vigyázzon, lehetőleg a legnagyobb hullámra ültesse le a gépet!

— *Well*. Az már az én dolgom! De...

— Csak semmi „de“, *dear friend*. Maga a Társaság legkiválóbb pilótája és a jelen pillanatban mindannyiunk egyetlen reménysége. Én pedig — a parancsnok!

— *I know, Sir!* Megteszem a kötelességemet.

— *All right, Sir!*

Mr. Gibson úgy látszik, megérdemelte a „Társaság legjobb pilótája“ nevet, mert éjszaka, rakéták és fényszórók gyenge fénye mellett baj nélkül leszállt az óceán közepén. A hullámok felett még húzatta egy darabig a gépet, de midőn érezte, hogy az úszótest beleütődik egy hullámhegybe, teljes erővel *hasra húzta* a magassági kormányt és leállította a motorokat. A hatalmas acélmadár, mint mondani szokás, *ült* a vízen. Nem éppen nyugodtan, mert a tenger maga sem volt nyugodt. Veszély azonban nem fenyegetett, mert a gép építésénél számoltak ilyen tengeri kényszerleszállás lehetőségével és megfelelő erőre méretezték.

Johnny, a szerelő és Mr. Hay derekukra erősített kötéllel kímásztak a szárnyra és kizilampa fényénél újjakkal pótolták a leszakadt antennahuzalokat. Közben nagyon vigyáztak, hogy az

erősen bukdácsoló gép síma és síkos szárnyáról le ne csúszszenak, vagy egy átcsapódó hullám le ne sodorja őket. A pilóta ezalatt az üzemanyagtartányokat vizsgálta felül és megállapította, hogy a benzinnek még körülbelül a fele megvan. Ezzel a súllyal nem is lesz nehéz újból startolni.

Mikor mindennel elkészültek, Mr. Gibson a szerelő segítségével megindította a motorokat és kevés gázt adott úgy, hogy a gép feltartott orral szélirányban kezdett siklani a vízen. Erre azért volt szükség, hogy Mr. Haynek egy határozott iránya, mintegy bázisa legyen a helymeghatározáshoz.

A navigációs fülkében hozzákészültek a munkához. Johnnyra ugyan nem volt szükség, de ő mindig bent lábatlankodott, valahányszor Mr. Hay valamit csinált. Titkos vágya volt, hogy egyszer ő is repülő-navigátor lehessen. Nappal a hangárokból dolgozott, este pedig szorgalmasan látogatta az ingyenes Evening-Schoolokat. Amellett, hogy ügyes és megbízható motorszerelő volt, üres óráiban valóságos rádió-tudósnek képzelte ki magát. Mr. Hay szerette ezt a minden iránt érdeklődő szőke fiút és ahol tehetette, ki is elégítette tudásszomját.

— Mr. Hay, a helymeghatározás itt is úgy megy, mint az annapolisi rádióállomáson?

— Nem. Én most az ú. n. „repülőgépre szerelt rádió iránymérővel“ * fogok dolgozni. Annapolis a repülőgép jeleit veszi és úgy végzi a bemérést, és aztán a mérés eredményét közli a géppel, mi pedig két külföldi állomásra hangolunk egymásután és saját magunkat mérjük be. A mérés kiértékelését, azaz magát a helymeghatározást is itt a gépen eszközöljük.

Beszéd közben Mr. Hay leült az asztalhoz, amelyen jobbról egy rádióvevőkészülék állt, míg baloldalt egy kis szekrényke volt elhelyezve, amelynek ferde felső lapján egy mutatóval ellátott körbeosztású tárcsa vonta magára a figyelmet. A szemben levő falra pedig fejmagasságban egy félig súlylyesztett gömbiránytű volt felerősítve.

— Szóval a repülőgép iránymérője más, mint a földi állomása — mormogja Johnny mintegy magának, félhangosan.

— Lényegében ugyanaz — kapja el a szót Mr. Hay —, csak hogy máshogy van beépítve. Azonkívül a földi állomás iránymérője mindig az E-i iránytól méri a *gonio* szöget, míg a repülőgép iránymérője a *kormányvonal*tól méri, amely mindig a gép hossz tengelyével esik egybe, vagy vele parallel. Ha a gép irányt változtat, a kormányvonal is elmozdul, mivel pedig egy szög mérésénél a kiindulási szög szárnak egyenesnek kell lenni, azért szükséges, hogy a mérés tartama alatt a gép egyenes irányban haladjon.

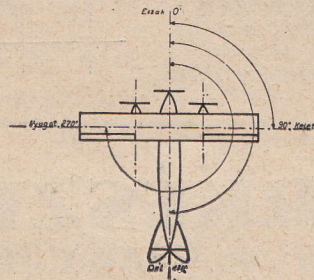
Johnnynak mindez szemelláthatólag kissé magas, azért inkább gyakorlatibb térére tereli a beszélgetést.

— Ez az iránymérő, Mr. Hay? — kérdi a ferde, lapos szekrénykére mutatva.

— Igen. A gyűrűalakú keretantenna nem látszik, az a gép törzse fölött van forgathatóan elhelyezve.

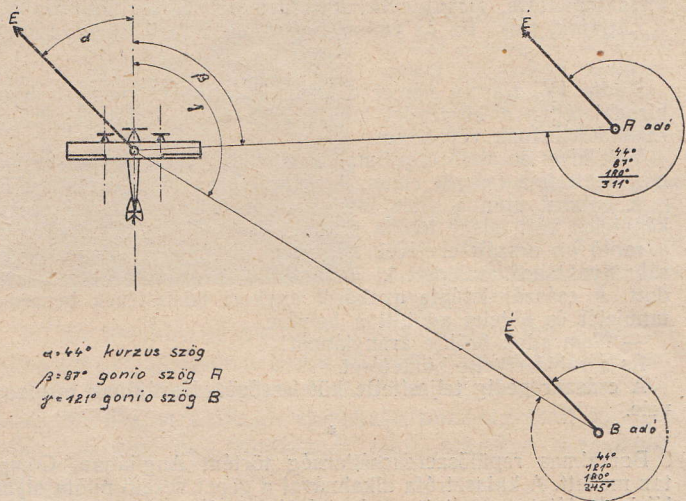
— És ez a mutató?

— Az antenna elmozdulását jelzi. Ha ezt a kart elforgatom, vele együtt forog a mutató is. A mutatóhoz tartozik ez a fok-

1. ábra.

* Lásd a Magyar Cserkész 1934. I. 15-i számát. (1b módszer.)

2. ábra.

beosztás, amelynek 0°-a egybeesik az iránytű kormányvonalával (1. ábra). Ha a gép északnak repül és a földi adóállomás is északon van, akkora a keretantennán mért szög 0°. Ha a gép iránya nem változik, azaz É-nak megy továbbra is, csak az adót más-más irányban képzeljük elhelyezve, akkor keleten 90°, délen 180° és nyugaton 270° az iránymérőn leolvasott bemérés értéke. Tudod, hogy miért kell pont a keretantennát használni az irányméréshez?

— Oh yes Sir! — csillan fel Johnny szeme és láthatólag boldog, hogy ő is tud mondani valami okosat. — A keretantenna tulajdonsága az, hogyha a keret síkja merőleges a földi adót és a repülőgép helyét összekötő egyenesre, akkor nem hallatszik az állomás, míg ha a keret síkja egybeesik az összekötő egyenessel, akkor a maximális hangerővel jelentkezik az állomás.

Mr. Hay közben bekapcsolja a vevőkészülékét és jobbjával a hangoló kondenzátort forgatja, míg balkezét az iránymérő forgató karjára teszi. Int Johnny-nak, hogy tegye fejére a másik pár kagylót. Egy csomó füttyülés, recsegés után Mr. Hay megáll egy állomáson és Johnny hallja, amint azt a legnagyobb hangerőre hangolja, miközben a rádió kondenzátorait és az iránymérő karját egyszerre forgatja. Majd a kondenzátor gombját elengedve, csak az iránymérő karját forgatja mindaddig, míg a hangok a kagylóban teljesen elhalkulnak.

Ekkor Mr. Hay leolvassa a mutató állását és írja: $\beta = 87^\circ$.

— A gonio szög — gondolja magában Johnny és már le akarja venni a fejéről a kagylót, gondolván, hogy vége a mérésnek, midőn látja, hogy Mr. Hay tovább tárcsázik. Jó messzire az előbbtől megint fog egy állomást. Először felhangolja, majd egészen lehallítja és a fokbeosztás azt a számát, amelyen a mutató megáll, leírja: $\gamma = 121^\circ$.

Johnny oldalát irgalmatlanul fúrja a kíváncsiság.

— Mr. Hay, minek két gonio szög, hiszen Annapolisban mindig csak egyet mérnek?

— Elfelejtet, hogy Annapolis más módszerrel dolgozik, mint mi, a földi állomás. Nekünk két mérésre van szükségünk. Ha csak egy ismert helyű rádióállomást mérünk be és természetesen egy időben a gép repülési szögét, amelyet kurzus-szögnek is neveznek, az iránytűn szintén megállapítjuk, akkor csak a repülőgép irányát kapjuk meg a bemért adóállomáshoz viszonyítva. Figyelj ide:

Ceruzát, vonalzót vesz elő és az asztalra kifeszített repülőterkép fölé hajol. Celluloid szögmérő segítségével szögeket mér föl, majd Brest várost jelképező karikából kiindulva egy hosszú egyenes vonalat húz ki az óceánra (2. ábra).

— Ezen az irányvonalon van valahol a gépünk. Hogy hol, azt mindjárt meglátjuk, ha a másik állomás irányvonalát is megrajzolom.

Szögmérő, vonalzó és ceruza segítségével még egy vonalat rajzol a térképre, amely most a spanyol Cadiz-ből indul ki. Ahol a két vonal metszi egymást, azt a helyet bekarikázza és nyugodtan megszólal:

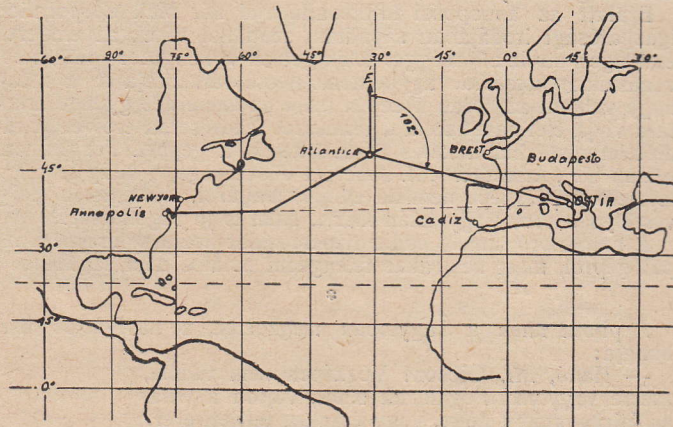
— Itt vagyunk. A vihar északra térített ki bennünket.

Majd mintegy önmagának beszélve folytatja munkáját.

— Célunk Ostia — és a térképen összeköti a gép helyét Róma kikötőjével —. A mágneses meridián és az új útirány által bezárt szög — szögmérőn leméri a szöget — 102° (3. ábra).

A pilóta fülén megcsendül a telefon: *Hallo, Mr. Gibson! Let us start!* (Indulás!) Helyesbített kurzusszög 102°. Siessünk, hogy le ne késünk Ostiában a finom maccaroni-vacsorát!

Kovács Gyula.

3. ábra.

ÉLŐ CSERKÉSZTÖRVIÉNY

Közli: dr. CSABA JENŐ

Jobb érzéssel fogtok visszagondolni Fabricius nevű régi rómaiakra.

A római Fabriciust az ellenség vezéréhez küldték, hogy legnagyobb nemzeti ünnepükre kieszközölje fogoly honfitársainak ideiglenes szabadságát.

Pyrhus mindent megkísérelt, hogy ezt a kiváló római hadvezért elpártolásra bírja. Igért neki pénzt, hatalmat — hiába.

Végre bekísérte egy terembe, hol hatalmas elefántot vezettek feléje. Az állat rémesen fenyegetőzve rohant neki. Azonban a római nyugodtan mondotta a királynak:

— Amily kevéssé csábított a pénzed, oly kevéssé ijeszt meg elefántod.

A király ezután barátságával kínálta meg, de ő még ezt is visszautasította. Hazája ellensége nem lehet az ő barátja.

Látjátok, fiúk! Ez az ember tudta, mivel tartozik hazájának.

Tudta IV. Károly német császár is. Mindent megtett, hogy birodalmában a közrendet helyreállítsa és a rablólovagok garzdálkodásának véget vessen.

Volt hívei sorában egy Sman nevű lovag. Ez egy alkalommal megmentette a császár életét. A császár aranylánccal tüntette ki.

A háború után a vitéz lovagból rablólovag lett. A császár kénytelen volt ellene hadba szállni. Nem sokáig tudott dacolni a rabló az ország erejével, kegyelemre megadta magát. A király nyakláncával lépett ki a várából, de számításában csalódott. A császár letépte nyakáról egykori hőstettének beszédes tanujelét és kötelet adatot a helyére.

— Nem adok örökre aranyláncot!

És a rabló elvette büntetését.

A császár pedig teljesítette kötelességét. Hazájának tartozott vele.

Borzalmas repülőszerencsétlenség történt Angliában, Compton mellett. A katasztrófa alkalmával a gépet vezető pilóta olyan lélekjelenlétet tanúsított, mely párját ritkítja a repülés króni-

kájában s nemes önfeláldozással ő tette lehetővé, hogy az ég repülőgépből négy utas megmenekülhetett. A gép ugyanis, mely mindaddig a legkisebb hiba nélkül repült, Compton felett hirtelen kigyulladt. Mikor a pilóta észrevette, hogy a gépházból lángok csapnak ki, utasítást adott bajtársainak, hogy csatoalják fel ejtőernyőjüket és ugorjanak ki a gépből. A pilóta maga az égő gép volánja mellett maradt. A repülőgépből kiugrott öt katona közül négyen megmenekültek, csak az egyiknek nem nyílt ki az ejtőernyője és agyonzúzta magát. A hős pilóta a géppel együtt lezuhant és összeégett. Teljesítette kötelességét embertársaival szemben!

A háborúban egy község plébániájának pincéjében helyezték el a sebesülteket. Ott volt az első segélynyújtás. Több katonát kiküldtek, hogy javítsák ki az egyetlen utat, amely a „Hinterland”-ba vezet. Nagy gránát-hasított lyukak voltak ugyanis az úton. A katonák megcsinálták az utat, de hogy? Csak úgy tessék-lássék. Agakat hánytak a gödörbe, kis földet rá és azzal elmentek. Aznap este nagy útközvet volt és sok sebesültet hoztak a kötözőbe. Az orvosok autókért telefonáltak, hogy a sebesülteket elvigyék és legyen hely a később érkezőknek. Az autók elindultak, azonban csak nem érkeztek meg. Mindég több és több sebesültet hoztak, az orvosok már nem tudták őket sem elhelyezni, sem ellátni. Végre a főorvos kerékpárost küldött ki, hogy nézze meg, hol maradnak az autók? Kiderült, hogy mindjárt az első autó belekerült ilyen nagyjában eltakart gödörbe, felfordult és elállta a következők útját. Reggelig tartott, míg az utat szabaddá tették. Közben persze sok sebesült meghalt, akiknek az életét meg lehetett volna menteni. Talán még ma is élnének, ha az útszínalók becsülettel teljesítették volna kötelességüket.

Tudjátok, honnan merítette Schiller a „Bürgschaft” című költeménye gondolatát? — Dámon és Phintias jó barátok voltak. Mindketten Dyonisos zsarnok fogságába kerültek, aki az egyi-

két halálra ítélte. Az elítélt engedélyt kért, hogy előbb családi ügyeit rendezhesse. Barátja jót állott érte. Már közelgett a kivégzés órája, de az elítélt csak nem jelentkezett. Barátja esküdözött, hogy biztosan megérkezik. Nem is csalódott!

A zsarnokot annyira meghatotta a két barát nemes viselkedése, hogy szabadon bocsátotta őket.

Ez a két jóbarát teljesítette kötelességét.

*

A spártaiak kitüntek vitézségük és tiszteltudásuk által. Az olimpiai játékok alkalmával történt, hogy egy öreg görög hiába járkált a nézőtéren, senkisémet adott neki helyet. Amikor spártaiak közelébe ért, a fiatalok azonnal felpattantak helyükről és helyet adtak az aggastyánnak.

Az felkiáltott:

— Valamennyi görög nemzet ismeri az erényt. De csak a spártaiak gyakorolják.

Teljesítették emberbaráti kötelességüket.

III. törvény: A cserkész, ahol tud segít.

A segítség lelkét második természetűvé kell nevelni. Erre törekedett az a régi nemes, aki címerébe vésette: minden jótette készen vagyok. — Erre törekedett Titus római császár is. Ha olyan nap után tartott lelkiismeretvizsgálatot, amelyiken nem sikerült semmi jót sem tenni, fájdalmasan kiáltott fel: *Diem perdidit!* Ezt a napot elvesztettem!

*

Petőfi szívesen segített szegényebborsú író társain, ha módjában volt. Azonban nagyon bosszankodott, ha kölcsön kértek tőle.

— Ugyis tudom, hogy nem adod meg, kérj inkább úgy, de ne kölcsön.

Ha azután valamelyik adósa megtartotta szavát, visszafizette a kölcsönösszeget, mosolyogva jegyezte meg:

— Mennyire javul a világ! Már nemcsak a tartozásokat fizetik vissza az emberek, hanem az ajándékokat is.

*

Követésre méltó példát adott a custozzai győző, Albrecht főherceg. Halála előtt betiltotta az összes koszorú-adományt, azzal az indokolással, hogy inkább adják a pénzt a szegényeknek, vagy mondassanak rajta szentmiséket.

*

Edward valesi hercegnek, a későbbi VII. Edward angol királynak a szabója egy alkalommal arról panaszkodott, hogy pénzét lehetetlen színű zöld szövetbe fektette és most senkinek sem kell s neki tönkre kell mennie. A hercegnek, jó emberismerő lévén, ügyes ötlete támadt. Rendelt belőle egy nadrágot. Másnap úgy ment a klubba s ezzel a szabó vagyona meg volt mentve. A lordok ugyan először összenéztek s azt kérdezték egymástól, hogy talán megbolondult a herceg, de a következő héten mindenki „Edward-nadrágot” viselt. Később mások is megtudták nagy utánjárással a szabó nevét és rövid egy hónap alatt mindenki hasonló ruhát készítettett Londonban, sőt Európaszerte billiárdposztóból készült ruha járta az olyan férfiak között, akik hamar leszólják a nőket hetenkint változó divatjuk miatt.

*

Hasonló szociális érzés vezette azt a névtelent, akiről most megemlékezem. Teán volt és ott nagy sajnálkozással beszéltek arról a szerencsétlenségről, mely egy szegény családot ért. — A sok szó, a sok sajnálkozás és sóhaj közben a mi emberünk elővette tárcáját, kitétt egy bankjegyet az asztalra, ezekkel a szavakkal:

— Fogadja a család részvételemet.

Azután a szomszédjához fordult:

— Mennyire mutatja ki sajnálkozását?

A példa hatott. Lassankint szép összeg kerekedett ki. A jelenlevők azután a maguk példáján láthatták, mennyire igaza volt Aranyuszájú Szent Jánosnak, mikor ezt írta:

— Ne szóval szeressünk, hanem cselekedettel!

Ez a III. törvény.

*

Vigyázatok szombathelyiek és a Ti példátok tanítsa a többi magyar testvéreket.

Szent Márton, ki templomokban nyugszik, még mint pogány tiszt kemény télvíz idején kilovagolt Amiens városából. Találkozott egy hiányosan öltözött koldussal, kit majd megvert az Isten hidege. Szánalomra gerjedt és kettévágva köpenyét, átnyújtotta neki a felét.

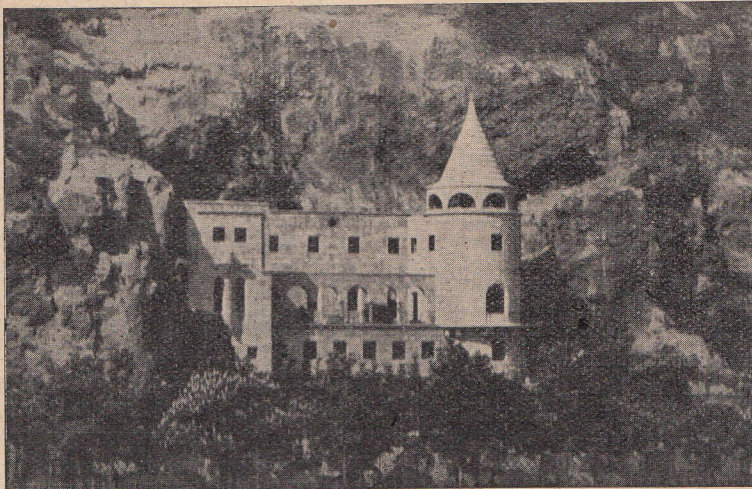
A rákövetkező éjjel azt álmodta, hogy a Megváltó a koldusnak adott félköpenyegben megmondta az angyaloknak, hogy azt kitől kapta. Ez az álom meg az Údvöztőnek ama szavait takarta:

— Amit egynek cselekedtek a legkisebbek közül, azt nekem cselekedtetek.

148 ÉV UTÁN ÚJBÓL ITTHON.

Ki ne hallotta volna híret a kályhafűtőből lett nagy magyar diplomata bíborosnak, Fráter Györgynek?! A magyar pálos rend tagja volt és ha a magyar történelem lapjait forgatjuk, a fehér ruhás pálos atyákat ott látjuk a primási székben, az írók, művészek, sőt nem ritkán a hazát védő, kardforgató harcosok között is. Özséb esztergomi kanonok a pilisi hegyekben élő remeték-ből toborozta 1250 körül a magyar pálos rendet, amely azután hosszú évszázadokon keresztül 1786-ig élesztette a hit és hazaszeretet lángját az országban. II. József parancsára sirva hagyták el hazájuk földjét és száműzetésbe mentek, ki Krakóba, ki pedig Cenztochovába.

Száznegyvennyolc évi távollét után végre május hó 12-én, a csillagfényes májusi éjszakában 14 cenztochovai magyar pálos szerzetesekkel futott be

a varsói gyorsvonat az ideiglenes magyar határállomásra, Szobra. Nemzetiszínű zászlók alatt sorakozó magyarok köszöntötték elsőnek a magyar pálos atyákat. Egyik fehércámzsás pálos oda lépett a magyar nemzetiszínű zászlóhoz, megcsókolta és így szólott: „Hazádnak rendületlenül, légy hive óh magyar!...” — „Édes hazám földjét a Kárpátok lábánál csókoltam meg, mert a magyar haza számunkra ott kezdődik...”

Aztán továbbvitte őket a vonat a főváros felé s nem sokára ott látjuk őket a Szent Gellért-hegy sziklatemploma mellett épült kolostorban. Kitárulnak az ablakok s a májusi, csendes, virágillatos éjszakába imádság száll az Egek felé: „Uram, ne feledkezzél meg szegény magyarok-ról...!”

J. D.

Hitet fogadtam...

Voltam: halk hang az utca orgonáján,
Ritmustalan, vad hangzavar között.
A város tépő, kinzó zaj-csatája
hullámozott, zúgott álmaid fölött.
S a vad zajban hiába tört az égnek
Az álmokért síró lélekharang...
Pogány város pogány zaj-lüktetésén
Megtört s lehullt a tisztaszárnyú hang.

Voltam: sodort levélke áradásban...
Vad szirteken tajték folyó rohant,
Örvény kavargott és a kis levélke
A szennyes, habzó hullámmal suhant.
Az ár fölött megállni jaj ki tudna?...
— Ki fordul göggel vad vihar elé?... —
A kis levélkét átok, sors sodorta
A zúgó árban pusztulás felé...

Ma mégis — szikla vágató habok közt —
Orkánba néz izzó tekintetem.
— A tegnap bábja múlt el örökre —
Kemény ökölben harcos két kezem.
Csodára ébredt lázadó titánként

A sodró sorsot most legázolom
S magam-akarta új utakra vágok
A füstös, átkos, kinzó városon.

Mert — im — hitet fogadtam önmagamnak:
Legyen akár a sorsom mostohább
Az új ösvényen, jöjjön bármi átok,
Sodrott levélként nem megyek tovább.
Kitört az Élet város-börtönéből,
Átok, zaj, mind a messzeségbe vész...
Az áradással daccal szembenézek...
A kis levél, im, küzdelemre kész.

Tegnap: halk hang az utca zaj-csatáján,
Sodort levélke tajték, ár között...
A bűnös város átkos habja, árja
Hullámozott, zúgott álmaid fölött...
Ma mégis — szikla vágató habok közt —
Orkánba néz izzó tekintetem.
S jöjjön küzdelem és jöjjön bármi átok,
Az új ösvényen célba érkezem.

Lévai Alajos.

Hogyan készülök már most a nagytáborra?

Az olyan ügyes legény, mint te, nagyon jól tudja, mit tesz az, ha valaki a négy kőfal közül négy vászonfal közé cseppen. És aszfaltkoptatóból erdőnjáró ember lesz belőle. Nagy eset az, tehát hozzá kell készülnünk.

Amennyire csak lehetséges, már most hozzászoktatjuk magunkat a *nyitott ablak közelében való alváshoz*. Tornácra, erkélyen megfelelő pokrócfedezet mellett egész bátran alhatik az ember. Bi-Pi a legutóbbi évekig nem aludt szobában. Télen sem. De persze nem 70 éves korában kezdte. Anyus is beleegyezik, ha illendőképpen megmagyarázzátok, hogy a hirtelen átmenet a paplanos ágytól a szellős szalmazsákig sokkal veszedelmesebb lehet.

Ha eddig nem szoktad, gyakorold a *reggeli tornát*, különben odakünn izomlázad lesz az első napokban. — Kertben, vagy kiránduláson a magadforma srác kezdje el óvatosan a *Nappal való barátkozást* legalább derékig. Mert a jó Öreg igen goromba szokott lenni a patyolatbőrű városi palántákkal szemben! És egész táborozásodat nyögés és hájjal kenegetés teszi keservessé, ha nem gondolsz előre.

Ha netalán *új bakancsot* kapsz a tábor idejére (ami világért sem szükséges, sőt sokkal jobb a régi, kitalposott cipő, csak a talpa legyen erős) — akkor kérd meg szüleidet, hogy legyenek szívesek azt inkább egy hónappal előbb beszerezni, hogy apránként *be tud törni a bőrt*. Ellen esetben a lábodon is lesz hólyag, nemcsak a — nyakadon!! És fuccs a boldog kirándulásnak!

Aztán tessék a *konyha körül is forgolódni*. Sőt nem is körülötte, hanem benne. Kuktáskodás! Tojásfeltörés, tea-főzés, rántotta és rántottleves készítése, főtt tészta leszűrése, hagyma- és krumplitisztítás, stb., stb. Anyusnak, vagy a Julcsának segíts ilyesmiben, akkor lesz türelmük hozzád. De lehetőleg csak egy balkézzel dolgozz ott, komám, különben könnyörtelenül kiszórnak!

Nem utolsó sorban fontos a tábori előkészület szempontjából a *jó magaviselet, jó tanulás* iskolában és mű-

helyben. A táborozással a szülő, a munkaadó áldozatot hoz érted. Ezt meg kell szolgálni! Ezt követeli a cserkészbecsület. És még valamit: az *igények alapos leSORITÁSA*. Táborba Robinzonnak megyünk. Nem dollármilliomosnak. A táborozó cserkész önszántából egészen szegény ember. Sokszor gondol a hordóban lakó Diógéneszre, aki még a csorba cserépkancsóját is elhajította, amikor rájött, hogy a tenyeréből is nagyszerűen ihatik az ember.

A cserkésztábor szent egymásértvalóság. Tudatosan készülök arra, hogy a *többieknek hasznára lehessek*. Munkával, vagy szórakoztatással. Gyakorlom magamat a gombvarrásban, foltozásban. Folttisztításban. Betanulok valami jó mókát, új játékot, szellemes viccet, amit esős napokon, vagy tábortűznél elűthetek, ha netalán megakad a program.

Már most *összerakom* a szekrény aljában a *felszerelésem*. Minden hiányt, szakadást lassankint pótolok. Anyust megkérem, hogy legyen szíves három-négy zacskót varrni, amikor ráér. Amibe a tisztító- és mosdóeszközeimet, élelmiszert, tiszta és szennyes ruhát eltehetem. Ha lehet, mindegyik más és más színű legyen. Sátorvizitnél igen jól fog ez.

Ne feledkezzünk meg a *takarékosságról* sem. Mondjunk le a fölösleges nyalánkságról, moziról, hogy szüleinknek kevesebbe kerüljön ez a mi nagy multságunk.

— És mire való az utolsó perc? — kérded.

Arra, hogy a cserkész nyugodtan, a ház felforgatása nélkül, csöndben, elegánsan a hátára kanyarítsa a zsákját, kezét csókoljon apjának, anyjának, megcirógassa a testvéreit és kemény lépéssel elinduljon a — táborba.

Elek bá'.

Első hírek a portyázásról.

Az országos portyázó-verseny nagy előkészületei után, megvallo, egy kicsit fáradtan heveredtem le a házunk melletti réten, olyan érzésekkel, mint aki már elvégezte a maga részét. — Ezután pedig dolgozzanak az őrsök, gondoltam magamban és nagyot nyújtózkodtam a puha fűvön. Egy rövidke ideig úgy is volt, t. i., hogy zavartalanul pihenhettem. Nem sokáig tartott, egyszerre csak felém süvített fiam hangja:

— Apukám, cserkészek jönnek.

No, gondoltam magamban, úgy látszik mód fölött jól sikerül a portyázás, hogy még ezen az eldugott réten is átvonulnak a cserkészek. Már tervezgettem, hogy aznap éjszaka nem alszom otthon, mert hátha „felportyáznak” álomból a túlbuzgók valamely érdeklődéssel. Hiszen már akadt, aki megkérdezte, hogy pontosan 20 km-t kell-e bejárni, nem lehet-e egy fél kilométerrel többet. Aziránt is érdeklődött egy lelkes növénygyűjtő-cserkész, hogy lehet-e a 20 növény között lapulevél is, mert ő nagyon szépeket tud egy helyen. Gondolhatjátok, hogy igyekeztem szabadulni D. J. barátunktól és kínomban már minden kérdésre igent bólintottam. De amint lelkendezve elrohant, bizony megszeppentem, ismerve hősiemet, aki majd képes lesz 20 db. lapulevelet küldeni a nemes növény iránti nagy rajongásában. Hiába kiabáltam utána, csak messzi, gyenge porfelhő jelezte, amerre elkarikázott.

Bizony ilyen élmények után jól esett a pihenés.

— Apukám, cserkészek! — kiáltotta most már a fülemben fiam, s erre a fülszengető jelzésre felálltam, hogy megcsodáljam az általam oly ritkán látott jelenséget. Tudjátok, hogy néztek ki? Inkább nem írom le. — Ti is ismeritek ezt a fajtat. Megkérdeztem őket, — a Börzsönybe is megyünk egy pár őrsel, volt a válasz: Temesy parancsnok úr is ott lesz.

Parancsnok az őrsel? hm, hm, gondoltam magamban és a cserkész felé dobtam a csalétket:

— A parancsnok úr személyesen vezeti az őrsötöket? — kérdeztem olyan elismerő hangsúllyal és biztató arckifejezéssel, mint ha dicséretet óhajtanék zengeni utána.

— Nem, csak egy helyen találkozunk kell vele — hangzott a válasz. S alig mentek el a fiúk, akadt egy harmadik. Arra húzott, amerre az elődjei, de nem a vándorló madarak módján, hanem olyan nem régen ujoncból vedlett módon, mert egy rosszul csavart takarót húzott maga után.

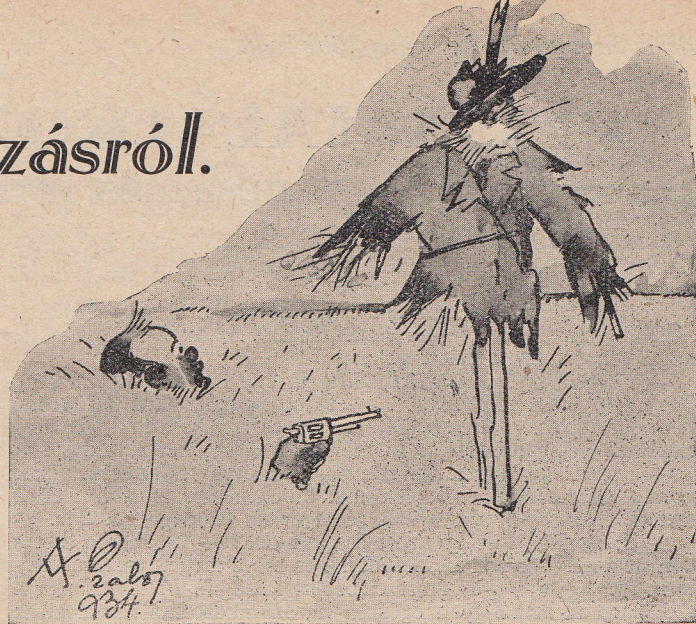
Ez történt szombaton és még egy s más, de mindent el nem mesélhetek, mert akkor vasárnapra semmi sem maradna.

Vasárnap. Reggel elindultam hazuról könnyű cserkészfelszereléssel. Tudjátok milyen az? Rövid nadrág, felgyúrt ujjú ing, kalap, egy köpeny a karon, a zsebeiben egy kis elemőzsiával. Tehát otthon maradt a nehéz felszerelés; a hátizsák, az egyszemélyes bogrács, fazék, lábas, sátorlap, gramofon, no meg a nagy piros, adta-teremtette vállpánt is. Csak egy nyúlfarknyit mentem és máris találkoztam egy csapattal. Fák árnyékában hűsültek a fiúk, amíg a parancsnok az őrsvezetőknek kiadta a parancsot... Az őrsvezetők komolyan hallgatták Lala bá' parancsát, de mielőtt elindultak volna, odébb álltam.

A Cserkészpark felé menet találkoztam a gyülekező 16-osokkal, no meg a Mókussal, amint nyugodtan sétált a kerítés vasbordái között. Sokáig szemlétem nagy gyönyörködve, de egyszerre váratlan szuszogás fújta felém a levegőt és én a mókust egy pillanat alatt elfelejtettem, hogy még jókor felkészüljek a támadásra!

— És jött Ő, amilyen ijesztő volt a szuszogás, olyan félelmet eloszlató és szánalmat keltő az elem táruló kép. Gombóc Muki cammogott felém izzadtan. — Ugy-e, kis pajtás, nem haragszol, hogy így nevezlek tisztességes neved ismerete híján, de mi tagadás, bizony jó kövérke vagy. — Persze értem, nem bírtad a gyaloglást, hát lemaradtál. Azért a szombati porciót lejártad mégis! Köszöntöttük egymást és mind a ketten megnyugodva mentünk tovább. A park kapujánál megálltam és sajnálkozva néztem a kis kövér után. Ő már eltűnt, de sűrű verejtékcseppek jelezték útját a parkban.

A parkból akkor kanyarodtak ki az utolsó itt éjszakázott őrsök, amikor odaértem. Egy buzgó parancsnok tevékenykedett közöttük. Feltűnt, hogy az egyik szemén monokli formájú égő piros foltot visel. Kinyomoztam és megtudtam, hogy egy ügyetlen cserkésznek köszönhette a szép piros foltot, aki azt hitte, hogy a „kenést” minden éjszakázáskor alkalmazni kell. Kedves barátom, már t. i. te rossz mázoló, egy rossz pontot adok neked azért, mert egy régen lejárt tréfa helyett nem tudtál jobbat kitalálni. Egy másikat azért, mert nem tudtál a sötétben tájékozódni és a parancsnokodát kentet be. Egy harmadikat pedig azért, mert a szemét kentet be, ami természetesen más cserkésznek éppúgy ártott volna, mint a parancsnok úrnak.

Ilyen és hasonló látványosságok után elhagytam a Cserkészparkot s Balla Dezsővel felballagtam a Hármashatárhegyre. Vigasztalódj, Gombóc, olyan tempóban mentünk, hogy én is alaposan megizzadtam, mert így ballag Balla Dezső. Utközben is találkoztunk portyázó őrsökkel. Mindnyájan jókedvvel haladtak végcéljuk felé, hogy a 20 km beteljük. Remélem, tudjátok, hogy egy cserkészkiránduláson jóval kevesebbet kell gyalogolni és inkább egy helyben tölteni több időt, játszással, nyomolvasással, a cserkészpróbák gyakorlásával, stb. Azért sietek ezt mondani, mert láttam egy őrsöt, amelyik úgy nyargalt a hegyre föl, mintha kergették volna. Nagy a gyanúm, hogy a 20 km-t meg akarta duplázni, pedig hegyre föl egészen lassan kell menni, akkor erősödik a szív, meg a tüdő, viszont a gyors menet árt a szervezetnek. Amit a hosszú felfelé menettel időben veszítünk, azt sikon, meg lefelémenet könnyen behozzuk.

A cserkészrepülőterre értünk. Kerestem a híres Karakánt, de nem találtam. Az is elment portyázni valami jó széllel. Lent a Csordakútnál kezdő repülőgépek gyakoroltak. Mellettük egy csapat újonc táborozott. Ez volt az első szabadban töltött éjszakájuk, amely igen jól sikerült. Tovább folytattuk útunkat, s amerre néztünk, mindenütt portyázó őrsök jártak. Nagyon kielégített a vasárnapi eredmény és kíváncsian vártam a következő napot, hogy ugyan mit hoz eredményképpen.

Hétfő. Hát tudjátok mit hozott? Mindjárt reggel egy szuszogva fújtató postást a Cserkészházba, aki szegény alig birta egyéni fuvarral felszállítani a növény-csomagokat. Az egyik mesteri csomagolásból a lépcsőházban megszökött egy-két szabadság után vágyó növény s — ezt a posta dicséretére mondom — a becsületes postás visszahozta nagy szabadkozások közben a kihullott növényeket.

A csomagok veszedelmesen gyűltek és megkezdődött a feldolgozás: a csomagolás elbírálása, nyilvántartásba vétele, a növények meghatározása. A szakértő ajkáról röpködtek a latin nevek, vegyes növényillat terjengett a szobában s az ajtókon egyre tódultak be az újabb csomagok. Leadtuk hát a vészjelet újabb segítő erőért, hogy meg tudjunk bírkózni a nagy tömeggel. D. János barátunk is jelen volt és folyton azt fejtegette, hogy a Cserkészházat komoly veszély fenyegeti, mert a rettentő csomaghalmoz alatt elfojtott növénygázok könnyen felrobbanthatják. Telefonált is nyomban a szemeteskocsi központ vezérigazgatóságának, hogy haladéktalanul szállítsák el a fel nem dolgozott anyagot.

De nézzük, mit kaptunk eddig: összesen 353 csomag érkezett, a résztvevő őrsök száma 1200, szorozzátok meg 20-szal s megtudjátok, hogy hány ezer növény érkezett. A csomagolások nagy része rendes, vannak nagyon szép és jó csomagolások és voltak nagyon... de erről már megemlékeztem. Egyik portyázó őrs Vitány városában régi értékes vert ezüstpénzt talált, mások közet- és bogárgyűjteményt is küldtek, bár ezt nem kellett a parancs szerint. Eddig kb. 15 érdekes növényt a Nemzeti Múzeum eltett. Befutott egy csomó jelentés is, de ezek nagyobb részét most válogatják ki a vármegyék és kerületek. A beérkezett anyagból többet közölni fog a Magyar Cserkész és azért most csak általános beszámolót adhatunk, mert a részlet-eredmények kihirdetése a nagy anyag feldolgozása miatt csak később lehetséges.

Szép volt az országos portyázás, mert sok őrs vett részt, s ezeken a napokon nem sok hely maradt járatlan hazánkban. Ezeken a napokon köszöntöttük ennek a szeretett honi földnek minden rögét, a tavasszal újongó lelkünk örömeivel. Ugy-e, megértettétek néma beszédét?

Ede bátyátok.

PISTA TALÁLKOZIK ÖNMAGÁVAL

ELBESZÉLÉS. IRTA: SOMOGYI JÁNOS

— Hát jössz? — kérdezte Tibi, miközben nyakkendőjét megigazította, aztán hosszú nadrágjáról, melyre oly büszke volt, lepöckölt egy láthatatlan porszemet.

— Nem mehetek, megkért a rajparancsnokom, hogy segíts nekik délután a szekrényt rendbehozni és aztán nem is tudom, hogy sok értelme volna-e ennek.

— Te nem is tudod, Pista, micsoda egy film ez. Ki van írva, hogy „16 éven felülieknek”. — Hangját halkabbra fordította, közelebb lépett. — De engem beengednek a ruhám miatt is, meg Pusztait, a jegyszédőt jól ismerem. Te is bejöhetsz velem.

— Dehát, ha egyszer kiírták, hogy 16 éven felülieknek, akkor minek akarsz odamenni. Ha már mindenáron moziba akarsz menni, olyan filmbe menjünk, amelyet mi is megnézhetünk.

— O, te naiv, hisz ép azért megyek oda! — és durván elkezdett nevetni. — Majd a „Hófehérke és a hét törpét” nézzem meg tán? Ide figyelj — és most elkezdett suttogni. Pista hallotta a szavakat, de nem figyelt egészen rá, szórakozottan nézett ki az ablakon. Nagy pelyhekben hullott a hó odakint. Esteledett. — Milyen korán itt az este — gondolta —, még alig mult 4 óra. A szomszéd tetőn a hó lilásan verte vissza az utcai ívlámpák fényét. Nagy csend volt. Pista csak most vette észre, hogy milyen félelmetes ez a csend, melyet csak Tibi suttogó hangja tört meg. Csak most kezdett igazán odafigyelni. Milyen furcsa dolgokat beszél ez a Tibi. Hirtelen szembefordult. És azt is csak most vette észre, hogy a barátja mennyire megváltozott, milyen más, mint tavaly. Milyen furcsán csillognak a szemei és hogy milyen különösen világította meg az arcát a kintről beáradó fény. És ahogyan suttogott, mintha nem is Tibi beszélne. Mégegyszer ránézett; mintha az egész képet már látta volna egyszer. De nem tudta, hol. A hang pedig pergett tovább a sötétető szobába.

— ... és én nem is értelek, miért vagy annyira oda a cserkészetért. Gyermeknek jó az, de te már ötödik gimnazista vagy. Nevetséges, hogy milyen publi vagy még. Nem dohányzol, pedig mennyire nagyobbnak látszik attól az ember. És az a másfél év igazán nem számít, ami hiányzik a 16-hoz. Azt a láblát is csak azért ... — folytatni akarta a mondatát, de Pista közbevágott:

— Hát ha nem számít, akkor igazán azt a másfél évet még ki tudom várni.

— Oh nem erről van szó most — dörögte bosszúsán Tibi. — De olyan jó társaság van együtt és csupa idősebb fiú. Más megtisztelve éreznék magát, ha ezekkel mehetne.

— Azt bizony nem teszem, ismerem ezt a társaságot. Kucsora Feri a banda dísze, a kétszer bukott ifjú.

— Nézz ide, nem mondom, hogy mindig ezekkel menjünk. De én nem akarok egyedül menni. És tedd meg nekem, hogy gyere el most az egyszer. Ha te nem akarsz ilyen filmeket megnézni, rendben van, de egyszer igazán nem árt még neked sem. Legalább megtudod, hogy kinek van igaza. Egy kis mulatság új cimborák társaságában nem utolsó dolog ám! — Közben a moziban tanult hanyag mozdullalattal kivette az óráját és így folytatta. — Most már mennem kell, tehát eljössz?

Pista ingadozott. — „Tulajdonképpen egyszer igazán én is elmehetek, az nem számít. És igaza van Tibinek, mikor azt mondja, hogy legalább megtudom, hogy kinek van igaza.” — „És a könyvtárrendezéssel mi történik, megígérted Palinak, hogy segítesz?” — szólalt most meg egy másik hang benne. — Majd monddok valami kifogást, hogy nem jöhettek, — de mikor ezt gondolta, elpirult. Hazudni akart Palinak. — „Na, megmondom, hogy moziba voltam és majd segítek holnap neki.”

— Hát jó, meglehet, hogy eljövök — szólalt végre Pista.

— No látod, öreg komám, okos ember vagy te mégis. Tehát 6 órákor találkozunk a mozi előtt.

— Több mint valószínű — felelte bizonytalanul Pista —, ha valami közbe nem jön.

— Hát csak gyere biztosan. Szervusz! — És aztán úgy vágatott ki az ajtón, hogy Pista alig győzte őt követni.

Amikor az előszoba ajtaja Tibi távoztakor nagyot döngve becsapódott és a sötét látközpont keresztül visszatért a szobájába, valami furcsa érzés fogta el Pistát. Egy hang beszélt benne, melyet azonban nem akart megérteni. A saját megnyugtatóására szinte hangosan mondta: „Egyszer igazán én is elmehetek egy kicsit szórakozni.” De a hang nem hagyta magát. „Szórakozás és szórakozás között különbség van” — és akaratlanul is eszébe jutott Atya beszéde, aki az igazi nemes szórakozást Krisztustól rendeltnek mondotta. „Vajjon ez az?” — kérdezte a hang.

Leült a sötét szobába és gondolkozott, mit csináljon. Most már kíváncsi volt és meg akarta látni, hogy milyen is lehet az a film. És amint ott ült és bámult a levegőbe, gondolkozva, töp-

rengve, hogy mit tegyen, egyszerre csak, maga sem tudta hogy hogyan, megvilágosodott a szoba. Napsugarak fáncoltak az ablaküvegen, tény aradt be az utcáról és fiú-zsivaj hallatszott messziről. Pista csak most nézett jobban körül, és vette észre, hogy az otthonban van. És most bejött egy fiatalember, 20—21 éves lehetett. Milyen ismerős — gondolta Pista —, mintha valahol láttam volna. Vajjon ki? „Ez te vagy 6 év mulva” — felelte egy hang. A hang irányába nézett és meglepetten Szánthó Gyurkát látta maga mellett állni. Szánthó Gyurkát, az első őrvezetőjét, aki tavaly tüdőgyulladásban meghalt. — Gyurka bátyám... hát te itt vagy? — Ne kérdezz, hanem figyelj és nyisd ki a szemedet. Eljöttem, hogy megmutassam az igazi útnak örömeit, mely után nem marad keserű íz a szádban. Azokat, melyek tiszták, magasztosak és egyenesek.” Pista hallgatta és szinte nem is csodálkozott, hogy Gyurka itt van és leckézeti. Kintről nagy ordítás hallatszott és Pista most mar azt figyelte, hogy mi történik ottan. Az „öreg Pista” eközben le se tette hátizsákját, hanem kiment a folyosóra, hogy megnézze, mi a kiabálás oka. Két fiú verekedett. „Te marha” — kiáltotta az egyik épen akkor, amikor Pista odaért. A fiúk észrevették és szétváltak. „Nem jól mosakodtam, mert valami egészen furcsa szót hallottam” — mondta. Ezek zavarukban nem tudtak szólni. „Hát az egyéves cserkészkedések alatt ennyit tanultatok, ez nagyon szomorú. És pont az én cserkészeim csinálnak ilyet! — Pista bátyám — szolt most az egyik —, ne haragudj kérek... — folytatni akarta, de a nagy zavarában elakadt és egészen elvörösödött. Pista hagyta egy kicsit kinlódni, aztán így szolt: „Majd kigondoltok valami méltó büntetést magatoknak, azt akarom látni, hogy mit tennétek, ha ti lennétek az én helyemen. Mondanom se kell, hogy ilyesmi ne forduljon elő máskor.” — „Nem” — szólaltak meg egyszerre. „Kezet rá” — és miután kezet fogott velük, elindult betel. Ekkor egy sovány sápadt gyerek állt elébe: „Pista bátyám... egy kérésem volna...” — kezdte bátoritanul. — „Csak ki vele, mi a kívánságod, Hajdu Gyurka” — biztatta.

„Tudod, Pista bátyám, nem értem ezt a feladatot” — és kihúzott eközben a zsebéből egy gyűrött papírlapot és odamutatta.

Pista megnézte, aztán elmosolyodott: „Nem lesz olyan sütyos az a feladat, gyere csak be velem az irodába, majd ottan elmagyarázom.” — A fiú boldog képpel indult utána a másik szobába.

A fiatal Pista csak ámult és valami megmagyarázhatatlan érzés támadt benne, de nem ért rá sokat gondolkozni, mert a többiek eközben sorakoztak és elvonultak. Az otthon üres maradt. Pista oldalt nézett. Hátha nem is igaz, csak képzelődött, nincs is itt Gyurka. De ott volt. „Most elkísérjük mi is a fiúkat” — mondta és megfogta a karját és elindult. Ő csak azt látta, hogy igen gyorsan haladnak, szinte alig érintette a lába a földet. Mentek az utcán, de az emberek, kocsik, a házak csak úgy suhantak el mellettük. Egyszerre csak ott álltak a villamos peronján, mely tele volt utasokkal, köztük a cserkészek. A robogó kocsit éppen kanyarban volt, mikor egy úr, aki a lépcsőnél újságot olvasott, majd kiesett. Pista bá' az utolsó pillanatban fogta meg és mosolygva így szolt: „Méltóztassék egy kicsit vigyázni.” A férfi gorombán felelt vissza: „Mi köze magának ahhoz, törődjék a cserkészeivel! Azoknak adjon utasításokat.” Ő azonban nem szolt egy szót sem, csak mosolygott.

Kiértek a Szűnyog-szigetre. Az idősebb fiúk már a csónakban ültek és kezdtek felfelé evezni, a kicsinyebbek a Dunába úszkáltak. Meg akart állni, nézni őket, de Gyurka bá' húzta magával, beszálltak ők is egy csónakba. Elindult az is, de ment magától, holott nem evezett senki. Pista bizony megijedt, de amint Gyurkára nézett és látta annak jól ismert kék szeméből a meleget, a szeretetet sugározni, nem is kérdezősködött semmit, követtké a fiúkat. Egyszerre csak rémes ordításra lett figyelmes Pista. És ekkor vette csak észre, hogy a Duna közepén két gyerek fuldoklik. Látta, hogy az „öreg Pista” oda szeretne menni csónakjával segíteni, de a csónak csak állt egy helyben, nem tudott előremenni. Ekkor ő, Pista, beugrott a Dunába és úszni kezdett a gyerekek felé. Már elérte és az egyiket kifelé próbálta húzni, mikor a másik belekapaszkodott a nyakába és húzta lefelé. És Pista meglepve vette észre, hogy az a második fiú a Tibi, de nem tudott tovább figyelni, mert úgy érezte, hogy az egész hajó süllyed lefelé és ő zuhan a mélységbe. Gyurka bá' sincs már mellette, körülötte sötétség és nem kap levegőt és valami rettenetesen szorítja és kiabálni akar segítségért és nem tud és érzi, hogy...

Amikor fölebredt, maga sem tudta, hogy álmodta, vagy igaz volt, ami történt. Ott feküdt a földön, lecsúszott a karosszékéből. Pár percig kába volt. Gondolkozott. Megint eszébe jutott Gyurka

és saját maga, a fiúk, az ő fiai és az egész kép. Valami felvilágosodott benne és elmosolyodott. Nevetni, énekelni szeretett volna örömben. Mindent megértett, az álmot, mely valóság volt, a valóságot, mely csak szép álom, az életet, az intelmet, a filmet, Tibit és mindent. Odament az ablakhoz. A hó még mindig nagy peyhekben hullott. Azonban az utca nem volt csendes. Látta, amint a szomszéd utcából nagy társaság kanyarodik be. Elegánsan öltözött pesti fiúk. Hangosan nevettek, kiabáltak és köztük ott lépkedett Tibi is nagy büszkén. Kezében cigaretta és a többiek is mind nagy füsttömeget eregettek szájukból. És Pista egy pillanatra becsukta a szemét és ott látta az „öreg Pistát” mögöttük úgy öltözve, mint a többiek és ekkor Pista fölnézett az égre, ahonnan a peyhek szálltak lefelé lustán, méltóságteljesen és szinte hangosan mondotta:

— Köszönöm Istenem, köszönöm Gyurka bá'.

Mikor este hazaért, az ebédlőben égett a villany. Az anyja javíttatott.

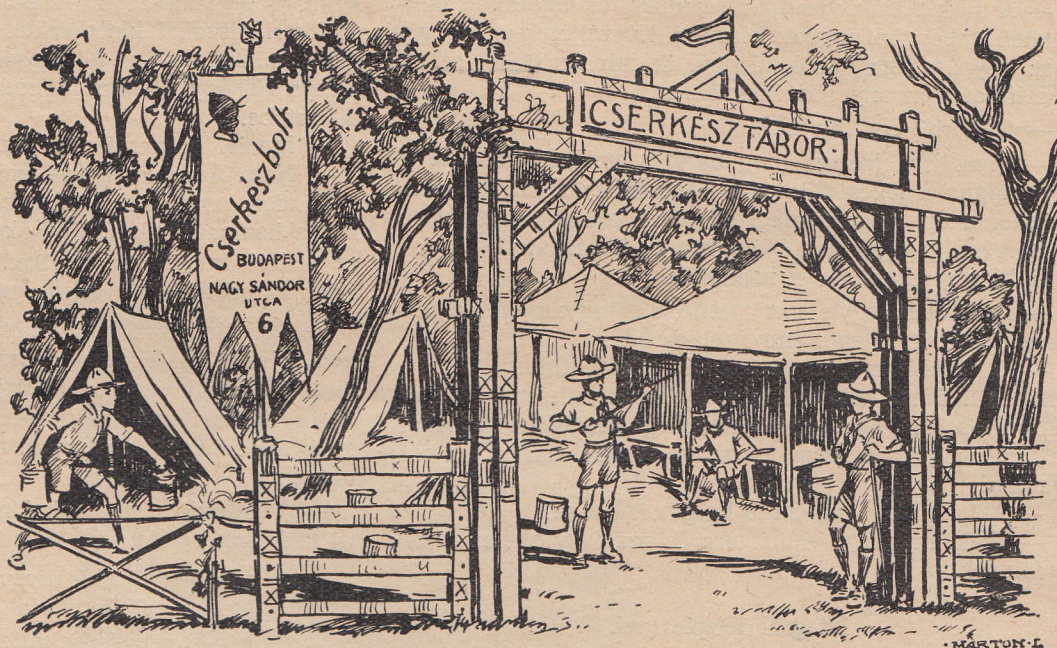
— Kezét csókolom, jó estét — rontott be a szobába. Anyja fölnézett, s végignézett fián a szemüvege fölött és egy kipirult, poros, fáradt, rövidnadrágos Pistát látott maga előtt, akinek szemében azonban az öröm csillogott. Pista megérezte anyja tekintetét és így szólt:

— Ne haragudjon, anyukám, hogy piszkos vagyok, de segitettem a rajparancsnok urnak a könyvtárt rendezni és olyan jó volt a sok régi poros könyv között rendezgetni, közben böngészni. Egyet haza is hoztam, amit sok keresgélés után találtam meg, pedig ott volt az orrom előtt, csak nem láttam, mert néhány ócska kalandorregény eltakarta — és nyakába ugrott édesanyjának. Aztán kiszaladt a vízcsap felé. A könyv ott maradt az asztalon, a fedelén nagy betűkkel állt: Az igazi út...

Rakétaautón a budapesti Nemzetközi Vásáron

— Öregem, azonnal beülsz a szerkesztőségi rakétaautóba! Körülrohansz a Nemzetközi Vásárban. Egy óra múlva itt fekszik a riport az asztalon. Mert a nyomda éhes és kézirat kell neki. Indulj! Jó munkát!

„Csattan a szó, kurtán hangzó...” Mit tegyen ilyenkor a szegény, szolgálatos cserkész? Kértem ugyan húsfillért fagyaltnyalókára, de ehelyett valami rejtelmes erő galléron ragadott és máris a kapu előtt találtam magamat. Portás bácsi nagyudvariasan kinyitotta a kocsiját és — suhantam, majdnem úgy, mint a fulguristák a soproni földalattin.

Tyűh, micsoda sokadalom! És rögtön a főbejárat mellett igazi cserkész tábor látszik! Brávó, otthon vagyunk! Ez a Cserkészbolt kiállítása. Balra a magyar cserkész táborok mintája. Azon strózsákosan, egyszerűen, praktikus. Csak a nagy sátori rend lepett meg! Hej, hogy örvendene az őrsvezetői mája Lulunak, ha a Vadgalamboké valaha ilyen lett volna! — Jobb kéz felől nagy nyaralósátrak. Kényelmes tábori ágyakkal. Ez már a közönségnek kínálkozik inkább. A cserkész nem üz fényt.

Átbújok a picike lobogókkal díszes madzagsorompó alatt, hogy lássam, mi van odaát. Hosszú deszkaasztaloknál sok bácsi és néni. Irják az ingyen kapott levelezőlapokat rogyásig. Mosolygós cserkészek magyaráznak, ceruzát kölesönöznek, bélyeget hoznak. Nyugodalmatlan sziget ez a nagy kavargásban. — Hát ott mi van? Kacagó gyermekesereg tapsol a paprikajancsinak. A kerítésen kívülről a „hat éven felüliek” nyomakodnak, hogy ők is lássanak valamit. Én is letelepednék, de súlyos kéz nehezedik a vállamra és mosolygós-keményen megszólal mögöttem a Bolt igazgatóbácsija:

— Komám, téged nem ezért küldtek ide! Márpedig, a cserkész...

— Híven teljesíti kötelességét! — folytattam, miközben bámultam rajta, honnan tudja, mi járóban vagyok. És vérző szívvel indultam kifelé. A bácsi megszánt és adott egy pohár finom tejet, ami igen jól fogott. Köszöntem is alássan és rohantam tovább. Utközben még elgondoltam, hogy azért csudamód értünk, mi, cserkészek, ahhoz, hogyan lehet kis és nagy embereknek kellemes percekét szerezni.

Ja igaz! Még postaszekrény is volt a kerítésen. S azt mondták, hogy estére egész dundira hízik a sok laptól. A postás bácsi alig bírja elvinni.

A „vizeseknek” van itt nézni valójuk! Annyi a szebbnél szebb csónak, kezdve a motorostól a vitorlásig és az összehajtható kajakig. Az ember csak győzze nézni.

Hanem, hogy mi enivaló van ebben a vásárban, az csuda! No, meg innivaló. Tokaji, meg mit tudom én, honnan valósi boroknak egész utcája. Kínálják is hangos szóval. Sört is hordanak mindenfelé. Aztán nagy malacgyilkolások is lehettek, mert annyi a szalonna, kolbász, virsli és más etéle, hogy az embernek az orra sajog mellettük ilyen üres zsebbel.

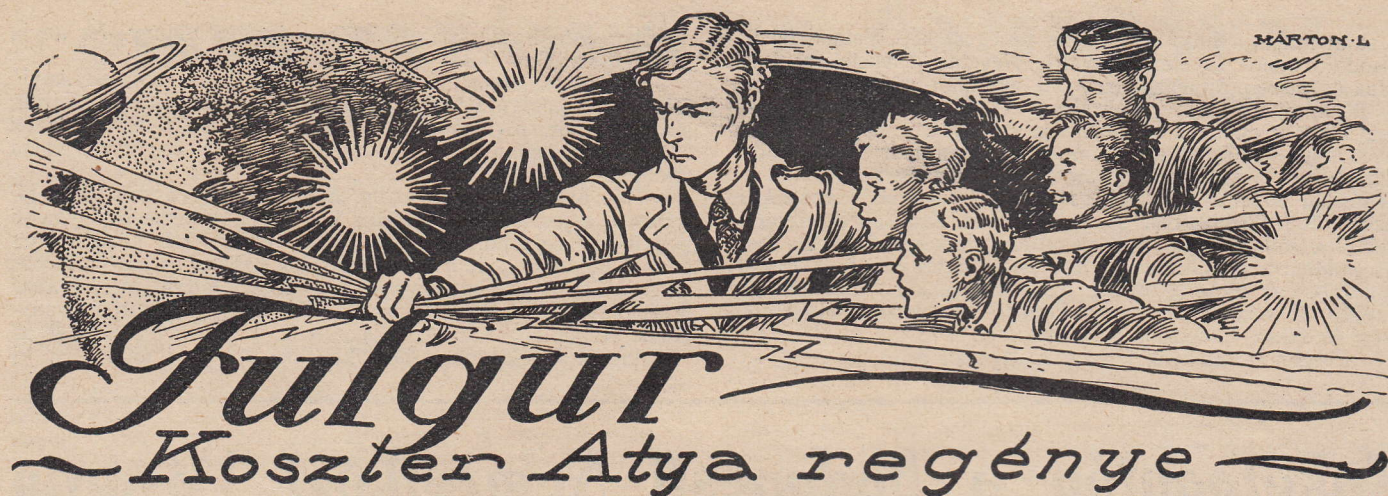
Szörnyen muris volt az egyik bútoros cégnél, hogy az úgynevezett kombinált bútorokat valami láthatatlan kéz hol szét emelte, hol meg összepásztította. — Elnéztem volna akár meddig, de félttem, hogy az Ajkay bácsi megint nyakoncsip. Tovább! „Nappal fotel, éjjel ágy” — olvasom. Megkérdelem a mellette ülő nénit: „Kérem, az én bácsikám szerkesztő és éjjel dolgozik, nappal alszik. Nekivaló ágy-szék nincsen?” A néni sajnálkozva kijelentette, hogy nappal ágy, éjjel fotelra nem is gondoltak. De jövőre olyat is csináltat az urával.

Bőrnadrágok! Micsoda eszme! Konferencia utánra! Csak olyan drága ne volna! — Talicskára szerelt hétvégi heverő! Hajh, ennek örülne Imrus segédtsz úr! Napostisz korában mindenhová azon tologattatná magát!

A magyar háziipar pavillonban igen-igen otthon éreztem magamat. Valahogyan a magyar vidék feltveörzött csudáit teregettek ott ki. A sokféle himzés, szöttes! Meg a különböző tájakról való agyagmunkák. „Kerámiának” hívják, úgy hallottam. Nem mertem sokat báméskodni, mert úgy gondoltam, hogy fiúnak nem illik. (Elég csacsi voltál! Szerk.)

Jaj, letelt az óra! Most aztán lesz kapsz! Szervusz, vásár! Rohanok.

Tollhegyi Muki, alkalmi riportter.

— A mi hídjaink, vasútjaink, autóink és hajóink és mindenünk gaboritból fognak készülni. Képzeltetek el egy várost, egy országot, ahol minden, de minden ebből az elpusztíthatatlan anyagból készült!...

— Gaborit? Ugy hívják?

— Igen. Egy kedves öreg barátja emlékére nevezte el így Fulgur a legcsodálatosabb találmányát. Ha mi ezzel egyszer kiléphetünk a világ elé, forradalmasítjuk az egész építkezést, gépgyártást, bányászatot, kohászatot!

Gabi végigsimította a homlokát.

— És mindezt egy ember találta ki? Hogyan jöhet egyetlen emberi agyvelőből ennyi világcsoda?

— Ó, hiszen még a tizedrészét sem láttátok a Fulgur titkainak! Ennél sokkal nagyobbakat is láttok majd a továbbiak során! De jegyezzétek meg: semmiféle technikai feladat megoldása nem lehetetlen annak, aki ura a villámnak!

— Aki ura a villámnak... Fulgur... Ó ura?

— Igen. Fulgur a villám ura és ezzel győzhetetlen ura a földnek!

Integrál leleplezése.

Halkan csendült meg láthatatlan kicsi csengő, mintha apró harangra egyetlenegyét ráütöttek volna. A mérnök felnézett, bólintott a fejével és kezét az asztal egyik kis fogantyújára tette. Aztán a fiúhoz fordult.

— Én most egyelőre végeztem veletek, pajtások. Jön már az új vezetőtök, aki a következő terembe kalauzol majd benneteket. Mi még sokszor fogunk találkozni, hiszen ugyanannak a gyönyörű nagy munkának vagyunk mindnyájan munkásai. El ne felejtsetek: titoktartás, kitarítás, engedelmisség!

A gaborit-ajtó csendesen félretolódott és magas, nyulánk fiatalember lépett a szobába. Fulgens ruhát viselt ő is, de az arca födetlen volt. Ezt az arcot látva, bámulva kiáltottak fel a fiúk:

— Jé, az Integrál!

A fiatal erdőmérnök mosolyogva lépett hozzájuk. Pár hónapos még csak a diplomája; nem régen még ő is a kollégium lakója volt és a kis néppel mindig meleg, nagy barátságot tartott. Mióta az egyéves repülő-tanfolyamot elvégezte, csendes estéken hányszor mesélt nekik repülő-élményeiről!

— Szervusztok, gyerekek! Hát ti is fulgensekké lettek? No, ennek örülök.

— Integrál, vezesd a fiúkat a te birodalmadba és magyarázz meg nekik annyit, amennyit ilyen kis nép első

hallásra megemészthet. A D 12-essel megismételheted a multkori éjszakai kísérleteket, legalább kipróbáld az új gépet is. Értesítsd az állomásokat, hogy figyeljék az eredményt. Néhány villámot is produkálhatsz; vágasd bele őket a Fertőbe.

— Igenis. Fulgurator is mutassak nekik?

— Nem. Azt ma még ne ismerjék. No, szervusztok!

Minden további szó, búcsúzás nélkül visszaült asztalához a komor arcú mérnök, ők pedig már tolongtak kifelé az elsiető Integrál nyomában. Fulgur birodalmában nem érték rá az emberek külsőséges udvariaskodásra.

Végigsiettek a K-betű alapvonalát jelentő hosszú termen, újra átmentek a kis előszobán és beleültek a villám-kocsiba. Stubi egyre a barátja körül settenkedett, kezét fogta, míg a Kémián végimentek s a kocsiban is közvetlenül eléje ült. Ez a váratlan találkozás szörnyen fúrta az oldalát.

— Nem tudom megszokni azt a gondolatot, hogy téged itt találtunk. Mióta vagy már fulgens?

— Ó, már régen! Már a repülő iskolát is Fulgur parancsára végeztem el és azóta állandóan öneki dolgoztam.

— Érdekes, nem is sejtette senki. Van itt más főiskolás is?

— Hogyne, egész csomó ismerőssel fogtok találkozni a különböző műhelyekben. Legalább negyvenen vagyunk itt a selmeci alma mater diákjai közül. A legtöbb fiatal diplomás, de vannak olyanok is, akik egész nap bent ülnek a főiskolai előadásokon, estefelé még ott tenniszeznek a kollégiumi pályán, vacsora után pedig éjjelig dolgoznak a földalatti műhelyben, vagy laboratóriumban.

— Ó, most már sokmindent értek! — szölt közbe most Gabi is. — Októberben egy névtelen jótévő nagyszegű segélyt adott a főiskolás ifjúságnak, úgy, hogy azóta nincs szegény diák Sopronban. De megköveteli, hogy rendes időben végezzon mindenki a tanulmányaival; aki elmarad, az egy fillért sem kap tovább. Fulgur volt, úgy-e?

— Ő volt. Önmagának nevel hűséges mérnöki gárdát.

Előlről, a kocsi orrából hangzott Laci hangja:

— Emlékszem egy újságcikkre, valamikor karácsony előtt jelent meg egy budapesti lapban... Arról szölt, hogy tömegesen tűnnek el fiatal diplomás mérnökök, senki sem tudja, hová lesznek. Felhívta a kormányt, hogy szigorú vizsgálatot indítson, mert valószínűleg az idegen légió számára toboroznak titkos ügynökök, vagy pedig a szovjet vízsi el mérnökeinket.

— Itt ülnek azok egytől-egyig Fulgur birodalmában. Búcsúlevelet írtak szüleiknek, szeretteiknek és aztán el-

tűntek az ismerőseik szeme elől. Éveket töltenek külföldön, előírt tanulmányokon, van, aki beutazta már a félvilágot, de Magyarországon Tombor Vass Aladár kertjén kívül egy lépést sem tehetnek. Ismerőseik számára megszűntek létezni, Fulgur jól eldugja azokat, akiket rejtve akar tartani.

E pillanatban megállt a villámkocsi és a beszélgetés kis időre megszakadt. Jó, hogy így történt, mert senkinek sem tűnhetett fel, hogy mennyire elhallgatott és milyen aggódóan rosszkedvű lett egyszerre Jenőke és Stubi, a két kicsi. Mintha valami nagyon ráfeküdt volna a szívükre. Csak nem fáradtság okozta ezt a hirtelen elernyedést? Hiszen alig jártak, alig láttak még valamit. Vagy a gaborit-ruha nem jól védett és a revolvergolyó kelleténél jobban megütötte, talán súlyosabban megsértett őket? Lehetetlen, hiszen Fulgur nem hibáz, itt minden munka teljes és jó. Talán... Talán csak nem a szüleiktől való elválásnak, évekig nem találkozásnak gondolata verte le így őket? Kis pubikat, akik visszasírnak a mama szoknyája mellé... Pedig alighanem így lesz, mert lám, amint a neoncsövekből alkotott

óriási F-betű alatt a következő nagy munkatelepre, a Fizikába beléptek, Stubi észrevétlenül hátramaradt és gyors mozdulattal egy feltolakodó könnyecseppet törölt ki a szeméből. Utána ijedten, restelkedve nézett körül, nem látta-e meg valaki. Nem látta senki; a fiúk sietve tolongtak be a felnyíló kapun és Stubi a szemét mégegyszer megtörölve, nagyot nyelve, gyorsan utánuk iramodott.

Pedig kár volt azt a könnyecseppet olyan szégyenkezve letörölni. Ha Fulgur látta volna — (és ki tudja, nem nézi-e őket észrevétlen valahonnan?) — szeretettel simogatta volna végig a kisfiú buksi fejét és egészen biztos, hogy azonnal új törvényt hozott volna Stubik, Jenőkék és az ő barátaik számára, amely megengedi nekik, hogy az elrejtőzés idején is láthassák időnként az édesanyjukat. Mert az apró nép számára édesanya csókja olyan szükséges, mint a virágnak a nap, embernek a levegő...

És egészen bizonyos, hogy az édesanya csókja helyét talált volna a Fulgur munkatársak nevelő rendszerében.

(Folyt. köv.)

UNATKOZTOK?

No, akkor csak elő azzal a cserkésznótesszel! Az őrseleül, Bandi szemét beköjtjük a nyakkendőjével és udvariasan felszólítjuk, hogy egy tiszta oldalra rajzoljon valami állatot, anélkül, hogy a ceruzát a papírról fölemelné. Készen vagyunk? Most, kedves mester, legyen szíves még a szemét is be-lerajzolni a helyére! Nyakkendőt le! Hát hova sikerült a szeme annak a szerencsétlen vadállatnak, mi? Aki a legvalószínűbb helyre tudta rajzolni a hiányzó látószervet (vagy egyéb testrészt), az lesz az őrsele fő-fő művésze.

*

Almát, sárgarépát, vagy más ehető dolgot madzagon egy ágra (sátorgerincre) akasztunk, úgy hogy a földtől 1—1.20 méternyire legyen. A földre deszkát, vagy ládafedelet teszünk, de úgy, hogy az alája helyezett vastag ágon, gömbfán hintázhasson, billenhessen. Az a cserkészmester, aki legjobban kívánja a kosztot, most kutyusmódon, négykézláb elhelyezkedik a deszkán és nagy hammogások közepette el akarja kapni a csábító falatot. Gondolhatjátok, hogy ez nem sikerül neki néhány orrabukás nélkül! A nézőközönség a „Tantalus kínjai“ című operából alkalmas áriákat énekel közben.

*

Hanem ez mind semmi! A java most jön! Azért ezt csak az ügyesebbek olvassák el!

Lazsál az őrsele. Hangulat nincs. Vagy a napostiszt úr izgul egy váratlanul befagyott tábor túzi szám miatt. Akkor előáll Zsiga, az őrselevezetők díszjele és szól imígyen:

— Fiúk, hozzám! Favágás következik! A magas paraszág szellősnek találja a sátrat, tehát gerendaházat építünk számára. Már ki is szemeltem a megfelelő törzseket. Köszörüljétek ki jól a fejszéteket!

A fiúk körbeállnak, egyik lábukkal hajtják a köszörűt, két kezükben tartják és ide-oda tologatják a fejszét s köz-

ben a foguk közt sziszegő hangot adnak. De élethűen ám! És szól újból Zsiga, úgyis mint előmunkás:

— Ölég, emberek! Most tisztogassuk ki itt a fák alatt a fiatalost, hogy ne legyen utunkban a vágásnál. Gyerünk avval az irtókapával!

Ezek nem!

Valamennyien nekilátnak és a nemlétező irtókapával buzgón irtják a bozótot. Mégpedig az előmunkás-adta taktusra. — Kész van ez is! Most két fiú leül egymással szemben, a talpukat egymásnak támasztják és úgy tesznek, mintha a hasas fűrészszel (ami természetesen vízszintesen mozog!) vágnák a nagy fát. (A könnyebb hajladozás kedvéért foghatnak botot, vagy kötelet a kezükbe!) A többiek utánozzák a fűrészpenge zengését. Kis idő múlva lehet a kettőt fel is váltani. A végén mindenesetre két friss

erő lép elő és szembeállva ütemesen, tempósan elkezdik a fát fejszével vágni. Egyik a másik után csap oda. A „munkanélküliek“ adják a megfelelő hangot: Takk-takk-tak...

Egyszerre csak Zsiga elordítja magát:

— Vigyázz! Gyün a fa!

Mind hátraugranak, mereven bámulnak a magasba, miközben vértfagyasztóan recsegnek, ropognak. Hirtelen — adott jelre — nagyot tapsolnak: a fa ledőlt! Általános „Ááááá“ — és vége.

A hűség kedvéért lehet munkaközben a markunkba köpni (persze mindenki sajátjába!) s a végén ingünk bő újjával letöröljük homlokunkról a verejtéket. — Rögtön utána nem szabad vizet inni, nehogy tüdőgyulladást kapjatok!!!

Z. P.

*

(Jó volna, ha ezeket a játékokat, meg az előző számokban megjelenteket is szépen leírnátok magatoknak és be-
ragasztanátok a játéköskönyv végére!)

DR. MAJOR DEZSÓ — ÜGYVEZETŐ ELNÖK

Az Országos Intéző Bizottság május hó 9-én végre betöltötte a Szövetség ügyvezető elnöki székét: nagy szavazat-többséggel dr. Major Dezsó lett a Szövetség első munkása, akinek a kezén minden folyó ügy találkozik és keresztülmegy.

Örülünk neki, mert erre a szervre most már égető szüksége volt a mindegyre szélesedő, átszervezés alatt álló mozgalomnak. Örülünk neki, mert az ország egyik legrégebb, legmelegebb szívű cserkészfia részesült a jól megérdemelt kitüntetésben.

A jó Isten segítse felelősséggel teljes örhelyén és adjon neki jó egészséget, napsugaras kedélyt és fáradhatatlan munkabírást, hogy még sokáig jó munkát végezhesen.

Éljen!

Az öreg Ford aranymondásaiból.

A vállalkozásnak egyetlen szolid módja az, ha a közönség érdekeit szolgáljuk.

Álláspontom az, hogy aki megveszi a kocsimat, annak joga van hozzá, hogy tartósan használhassa.

A siker érdekében nem kell egyebet cselekednie az embernek, mint hogy állandóan rajta csüng a munkán. Nappal minden figyelmét ráirányítja, éjszaka arról álmodik. A siker mindenképpen azé, akiben több a munkabírást és a gondolkodóképesség.

Egyetlen hagyományunk van: Mindent lehet még jobban csinálni, mint eddig!

Ritkán jár együtt az akarat a tudással. És az óhaj, hogy csináljunk valamit, még nem elég.

Ha a munkás azzal a tudattal fog a munkájához, hogy minden erőlködése ellenére sem tudja a szükségleteinek kielégítésére szükséges összeget megkeresni — nem képes munkáját jól elvégezni.

NÉGYSZEMKÖZT

Felelős vagyok a cserkész-név becsületéért. Szerencséd, kis komám, hogy nem személyesen hoztad az örömhírt, hanem a postára bízod. Két intő a konferencián! Mi jut az eszedbe? Igen nagyon tavasz van talán? Fiú, fiú, azt kell hinnem, hogy nem tudod, mit cselekszel, különben nem jutottál volna idáig. Hogy magadnak tanulsz, nem másoknak, azt kár mondanom. Hogy szüleid zsebéből kilopod a pénzt, amit tandíjkezdmény címen elveszítesz, az is nagyon szomorú pont. De negyvenezer magyar cserkésztestvérrel becsületébe gázoltál bele, ember! Mert egy miatt megítélik ám valamennyit. Nem azt mondja az a professzor, hogy a Galagonya Tóbiás beszékundázott, hanem „egy cserkész”. Sőt úgy is mondhatja — több-kevesebb joggal — „megint egy cserkész”, vagy „persze, cserkész!”

Mondd, becsület ez? A negyvenezer közül — mondjuk harmincötezer híven teljesíti kötelességét, mint diák, vagy iparostanuló. Ötezer azonban csapnivaló fráter. Ezek miatt becsümelik aztán tanári konferencián és iparistületi megbeszéléseken „a cserkészt!” Ezek miatt kell a kerületeknek és a Szövetségnek szégyenkezve visszavonulni, ha a közönség részére kérni akartak valamit. Ezek miatt nem engedik táborba azt a becsületes munkás iparostanoncot.

Testvér, te valamikor becsületszavadra megfogadtad, hogy megtartod a Törvényt. Azt is, amelyik úgy szól, hogy „a cserkész híven teljesíti kötelességét”. Most hol van az a becsület-szó?

De most ne lógasd a fejedet, mert a búsulás nem sokat segít. Ellenben markold meg a dolog végét keményen, köszöriöld ki ezt a csorbát mielőbb, különben aligha találkozunk idén a nagytáborban. Pedig, de finom lesz!

CSILLÁMOK.

Gyönyörű vasárnap. Egyik nagy csapatunkat is kinn találjuk a budai hegyekben. Gyerekkibálás itt is, ott is... Élénk, kedves hangok, bennük a gyerekes örömmel minden elevensége, boldogsága. — Szól a kürt — mert hadijátékot játszanak — rohammal akarják bevenni az egyik erődöt.

Itt stukkolják egymást a fiúk, amott hosszú távcsövön figyelni egy az ellenfél szárait, mellettem a bokorban kúszik zajtalanul egy kis apród. — Minden mozog, de feyelmezett tervszerűséggel. — S ez olyan lázba ejti a szemlélőt is, hogy úgy érzi, mintha a fiúk között lenne és az ő izgalmaiknak részesévé lesz...

Lefúvás! A fiúk türelmesen várják az eredménykiírdetést... Hazaindulnak... Útközben összetöpörödött öreg bácsi kéreget. A ruhája apró rongyokból összefoltozott, haja tiszta fehér, de nagy szegénységében is felcsillanó szemmel nézegette az előtte elvonuló sok fiút.

Egyszerre az egyik észbekap: kinyitja a hátizsákot s a bennrejlő élelmet a bácsika kezébe nyomja. — Követi példáját egyik is, másik is. — Ki élelmet, ki pénzt ad... Az öreg alig győzi lukas zsebeibe gyömöszölni a sok drágaságot.

Tele kalappal, könnyes szemmel int búcsút a sok ap-rósnak...

„A jó megfigyelő egyszerre csak egy dolgot, tárgyat, stb. figyel meg”, ismételte magában Peti, amikor hirtelen a közelében futó alakot pillant meg, hadijáték közben. Nyilván ellenség — villant át az agyán s azzal hirtelen féltérde ereszkedik a búvóhelyiül szolgáló bokor mögé. — De, jaj!... Elfelejtette, hogy kirándulók is vannak, akik szemetet, sőt üvegszilánkot is elhajigálnak s ott hagynak letelepedésük helyén.

Petit is meleg, fájó érzés villanyozta meg, a térdén hosszú és mély vágásból bugyog a vér. — Elsápad, próbálja kötözni, elszorítani; de így egyedül nem megy. — Nincs is ideje rá, mert csakhamar mellette terem egy másik testvér is és minden további nélkül elkezd kötözgetni. — Peti jóleső érzéssel hagyja, s csak mikor már vígan ismét egymás szemébe nevetnek — ő a kék — és a... — akkor kap észbe, hogy a segélynyújtó sárga volt...

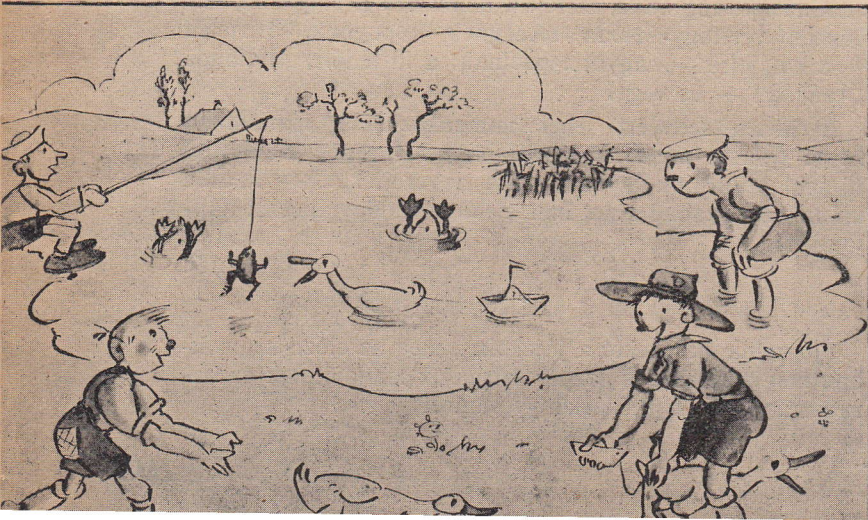
Igy is van ez rendjén!...

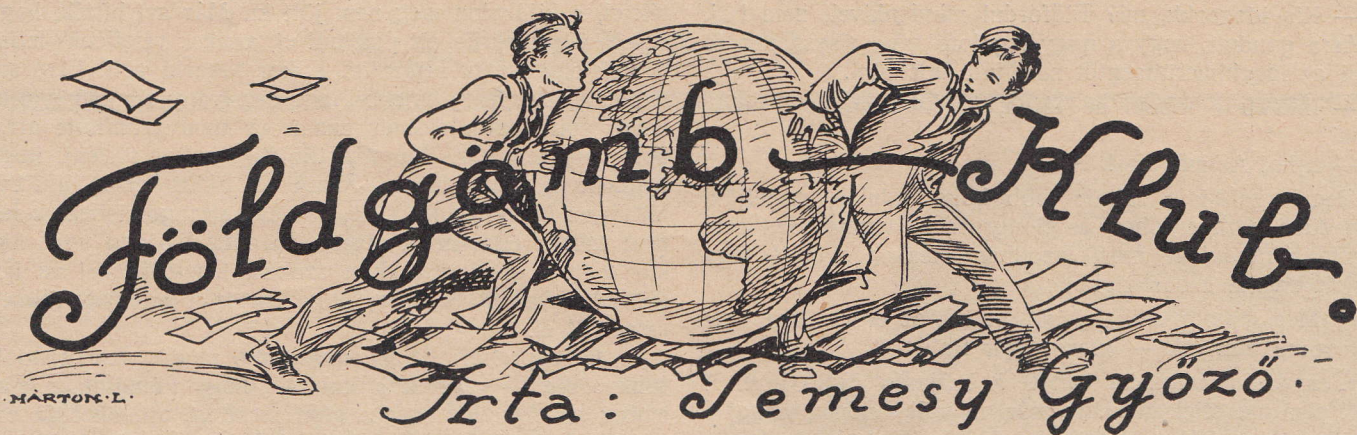
Még a nyár elején vagyunk. — Az első meleg májusi nap köszöntött ránk. Sőt több ennél, itt a hőség. — Azért a melegben is van romantika (?), amint meggyőz bennünket két mosolygós arc, amint cserkészházában tólnak egy szerkocsit nagy vígan a Vérmező mellett, a Délivasút irányában. — Néhány sátor, ponyva felül, meg egy sereg sátorrúd alul, képezik a szállítmányt. — Közben beszélgetnek a táborról, az indulásról, az iskolaév bezárásáról. — De az egyik csak megáll, s néz röviden a járdára...

Öreg bácsi visz a vállán egy nagy diványt, lassan, döcögve; bizony nem hozzá szabták és súlyos teher már ez számára.

Nem telik bele két perc sem, a divány már a kocsin van, s már hármában röpítik a szinte könnyebbé vált szerkocsit. — Igaz is! A jötték könnyebbé tette.

wa.

Írta: Semes Győző.

A veszély nagyobb lett! Ebben a pillanatban gyúlt világo-
ság Imrus fejében: hiszen a zsebében ott van a tartal-
lék villanylámpája! Eddig nem kellett, egészen megfede-
kezett róla! Izgatottan kotorászta ki és odasúgta Palinak:

— Vigyázz! Villannyal megvilágítom! Találd el jól!

Világos, határozott vonalú sugárkéve lövellt elő: nap-
pali világítás ebben a pokolban. A gazember éppen le-
ereszkedni készült a falról. Tehát támadni akart! A puszka
a hátán, mindkét keze elfoglalva; most őt lepték meg!

— Csak a fejit! — rikkantotta Imrus és feléje vágta
a kalapácsát is. A lendülettől a balkézben tartott lámpása
elfordult és a dobás hibázott, a kalapács nagyot koppant
a falon. De Pali talált! Imrusnak a könnye jött dühében,
hogy ez a fegyvert is elkönnyelműsködté. A következő pil-
lanatban azonban mindent jóvátett. A méregtől vakon oda-
húzta Palit tíz lépésre, az alak éppen igyekezett vissza-
mászni és odavilágított. Pali sem kérte magát kétszer,
hanem két kövel úgy suhintott a fickó lapockája közé,
hogy az kétszer nyekkent és mindjárt fenn is volt. Mielőtt
a Monte Carlo bombázását megismételheték volna, a fickó
fedezék mögött volt és megint fölénybe került a puská-
jával. Azonnal bömbölni kezdett:

— Most gyertek ide, gaz fattyak!

Úgy látszik, szokva lehetett a köveztetéshez; de mintha
a hangja már nem lett volna olyan félelmetes! A puskára
való tekintettel meg kell állapítanunk, hogy a fiúk nem
voltak abban a helyzetben, hogy a barátságos felhívást
követték volna. Inkább visszafutottak fedezékükbe. Ellen-
ben Palinak új terve volt:

— Menjünk támadásba a baloldalon és dobjunk követ
a *jobboldalra*, hogy azt higye, ott járunk. Ha világít,
megkövezzük.

Lassan nyomultak előre. Most tisztán lehetett hallani,
hogy a fickó nyögött és sóhajtott; úgy látszik, hogy a
Pali bánásmódja mégse maradt hatástalan. Egyszerre
azonban teljes csend lett. Semmi nesz. Talán kijáratot ismer
és ellillant? Amint a fiúk már 7—8 lépésre értek
hozzá és arról kezdtek sut-
togni, hogy hirtelen odavilá-
gítsanak, olyan meglepetés
érte őket, amire sehogyse
számítottak. Még erősebb
villanyfény vakított a szem-
ükbe és amint a fény el-
ömlött a teremben — tán
valami rejtekből szedhette
elő, azért volt olyan csend
egyideig — a fiúk lesújtva
kucorodtak a földön, tehetet-
lenül kiszolgáltatva az ellen-
ségnek. A torzonborz diadal-
masan ordított:

— Most ti következtek, átkozott kölykei!

Felemelte a puskát, a lámpást úgy helyezte el, hogy oda-
világítson és megcélozza a fiúkat. Mindez olyan gyorsan
ment, hogy nem tudtak követ dobni, s most már nem le-
hetett mozdulni; ez a gazember lepuflantja őket. A fegy-
ver sötét öble rájuk ásított, Imrus már látta a felvillanó
fényt, amikor...

— Jaj! — nyögte a gazember és mintha szárnyat ka-
pott volna, fejjel kifelé repülni kezdett. A puszka nagyot
szólt, a dőrejtét félelmesen verte vissza a sok zug, a tűz
nappali világo-
ságot lobbantott s pokoli visszhanggal
együtt elenyésztek a lámpafények. Siket csend támadt.

A fiúk megtapogatták magukat és megnyugodtak, hogy
nincs bajuk. Az ellenség némán terült el a földön. A kö-
vetkező pillanatban felharsant az erdész hangja:

— Rajta fiúk! Verjétek agyon a gazembert!

Fenn meggyulladt a bányáslámpa és megjelent a „ha-
lott“ erdész. Imrus is megvilágította és mindketten örül-
tek neki, hogy az erdész valóban él. Él? Fúriává lett!

— Olajsajtolóba rakom a bitangját! Gummibottal vá-
gott fejbe hátulról! Ezt visszafizetem!

— Csakhogy nincs baja, erdész úr — üdvözölték a
fiúk. Ez volt a fő, nem kellett holttesttel kivonulniok. Az
erdész leászott és éppen leért, amikor futólépések zaja
hallatszott és egy hang kiáltotta:

— Hallóóó, itt vagyunk, erdész úr! Hol vannak?

— Ide gyertek! Megfogtuk a gazembert!

András, a hű lélek, érkezett oda a kocsival, meghallotta
a puskalövést és rohant ide. Az erdész hamar elmesélte,
hogy járt:

— Mikor magamhoz tértem és hallottam, hogy fenye-
geti a fiúkat, nem árultam el magam, hanem mind köze-
lébb kúsztam hozzá, — fene a gazemberjét, csupa lucsok
a rokkom — mikor aztán rá akart löni a fiúkra, dühbe
jöttem és akkorát rúgtam beléje hátulról, hogy megtanult
repülni szárny nélkül. Úgy repült át a peremen, mint a
főmérnök úr fia az ugródesztkáról a vízbe, hahaha... de
hol van a csirkefogó?

— Az ember eltűnt... a
nagy zavarban nem fogták
le mindjárt és elpárolgott.
Ugy látszik, jobban ismerte
a barlangot. Keresték min-
denfelé, nem lelték, érthet-
len volt, hova lett.

— Menjünk ki, aztán őri-
zet alatt tartjuk a bejáratot,
majd hurokra kerül — indult
az erdész.

Pali az egész idő alatt ült,
a keresésben sem vett részt.
Az erdész hozzálépett:

— Kis idegsokk, mi? Előfordul mindenkivel, nem baj. Arra gondolt, hogy a nagy izgalom most visszacsap és Pali az idegkimerültségtől nem tud mozdulni.

— Inkább a lábam ne fájna, azt hiszem, nem tudok járni.

— Ejha! Az már baj!

Megvizsgálták a lábat: jobb bokarándulás, reméljük nem több. Mikor dobott és előugrott, az izgalomban nem érezte a rándulást, most azonban élénken sajtott. Úgy kellett kivinni a barlangból.

— Még mindig sokkal jobb, mintha az erdész urat kellett volna vinnünk — mosolygott Pali.

Kinn óriási feltűnést keltett a barlangi rádió híre. A fiúk nem mehettek el, délre már ott volt autón a vizsgáló bizottság. A fiúkat dícsérték, dédelgették, de az orvos megállapította, hogy Palinak csontpedése van. A resicai kórház fel is veszi, de talán legjobb, ha a temesvárba mennek, az a legjobban felszerelt hely. Estére már beért velük az autó és nemsokára mentek haza — Pestre. Így szakadt meg hirtelen a szemeniki út.

Eltelt egy vagy két hét, amikor a navesi főerdész, a bájos öregúr megírta, hogy a fickót a barlangban nem csíp-

ték el, a kijáraton meg nem jött ki. Már azt hitték, hogy a sebesült senkifia ott pusztult el, amikor véletlenül felfedeztek egy másik kijáratot. Bokor takarta volt. Erre azt tétéleztek fel, hogy ez a barlang a zsvány állandó rejtekhelye volt; talán elaludt aznap és nem számított arra, hogy olyan korán látogató jön be és így történt, hogy bennrekedt és meglepték. Akadt két bátor kerülő, aki behatolt az új nyíláson át, de, bár új barlangot fedeztek fel, nem tudtak eltalálni a régibe. Ez más barlang volt. Akkor újra végigvizsgálták a szökési lehetőségeket és így sütötték ki végül is, hogy a gazember a legegyszerűbben menekült el.

— És éppen erre a legegyszerűbb módra nem gondoltunk eddig — nevetett a levél —, hogy tudniillik a gazember az őrizetlen rendes úton ment ki, ott, ahol az erdészék és Andrásék is bejöttek! No, mit szóltok hozzá, édes öcsém?

— Azt szóljuk — mondta a válasz —, hogy szívesen elmennénk azonnal, most már igazán végigjárni azt a barlangot.

— És mi szívesen csatlakoznánk az izgalmas úthoz! — kiáltották a Földgömb Klub tagjai, amikor ezt a történetet végighallgatták. (Vége.)

CSERKÉSZFIÚK · IRÁSAI

Laci „nem nézhette, hogy nincs őrsi nótájuk“, azért megszerkesztette az alábbi verset a „Fel, fel cserkészpajtás...“ dallamára:

Felszáll a pacsirta,
Felszáll a pacsirta
A tavaszi légbe
Dicsérni az Urat,
Dicsérni az Urat
Zengő énekével.
Dalos kis pacsirta,
Isten madárkája,
Vidám énekével,
Vidám énekével
Lelkünket vidítja.

*

Ismeritek azt a régi katonanótát: „Jó dolga van a mostani huszárnak...“? No, hát ezt meg K. Pista írta át cserkészviszonyoknak megfelelően:

Jó dolga van a mostani csörkészeknek,
Nem kell vizet hordani a vödrökbe.
Mert a víz már lajtokba van eresztve...
Eridj, csörkész, húzd a konyha elibe.

Aki jobb átírást tud, tüstént küldje be, mert a Pista nem haragszik meg érte.

A kacagó fiú dala.

Halló, gyerekek,
Rátok nevetek
S ragyogó szememmel,
Mámoros szívemmel
Hirdetem nektek:

Jön a tavasz,
Itt a tavasz,
Mikor erdőn
És a mezőn
Vidám csalogány

Csattog szaporán
S huncut kisnyulak
Fogócskát játszanak.

Halló, gyerekek,
Rátok nevetek,
Zengő patakok,
Rátok kacagok,
S a selymes virágból,
Az egész világból
Kacagást aratok.

Farkas Imre, 64. rajv.

A IV. altábor esős időre való új szöveget szerzett a kedves Jamboree-dalunkhoz:

Nézem az eget, nézem az eget,
Csillag rajta nem ragyog.
Dörg a mennybolt, cikáz a villám,
az erdő is zúg, morog.
Hej de mégis csak ott fénylik a
magyar cserkész csillaga:
A jó Isten őrző szeme
szeretettel van rajta!

Állok a hegyen.

Fönn az erdőben, a hegyen állok,
alattam rohanó, fényes világok.
Lenn a város ezernyi bűnével
indul az élet, a lámpák fényében.
Öreg, megkopott, patinás házak,
magasbanyuló, újszerű árnyak,
tornyok, templomok, fekete várak.

Rikoltó hangok átúsznak az éjen,
a fákhöz ütődnek erősen, keményen.
Itt az erdő feketén, sötétén,
madarak alusznak fázósan ölében.
Csend, nyugalom, béke és álom,
Ott hív a fény, itt vár az álom.

Alattam rohanó, szörnyű átok,
ők rohannak, én állok, várok,
míg kialusznak odalenn a lángok.

Finta László 364. rv.

Vágy.

Ti, édes, drága fellegek!
Én elmegyek most veletek.
Itt hagyom búmat, gondomat,
Úz, hajt egy égi gondolat...

Magasba száll lelkem, repül,
A boldogság szívemre ül:

Látom az eget a fényben ragyogni,
— Szeretnék örökre itt maradni.

Prigly Jenő őrsv.,
K. F. Fecske őrs.

Cserkész=mókák

I. Az amerikai riporter.

(Szín: *a*) ha színpadon történik: főszerkesztői szoba, nagy íróasztal, telefon, kéziratok, könyvek, oldalt bőrgarnitúra dohányzóasztallal; *b*) tábornúznél: egy asztal, rajta telefon, vagy annak a jelképe.)

Személyek: Mr. Mac, a New-York Times (olv.: nyújjork tájmsz) főszerkesztője, 1., 2. és 3. riporter.

*

Mr. Mac (mikor a függöny felgördül, éppen utasításokat ad telefonon a gépterembe): Halló, maga az Brown (olv.: braun) mester? — igen, meg lehet kezdeni az esti szám tördelését. Csupán az első oldal közepét és a villámhírdetéseket hagyják még. Azt majd később, jó? — Hogy a vezércikk melyik legyen? ...No, ma okvetlenül az ellenzékít kell hoznunk, különben a Ford-gyár lemondja a hirdetéseit... Igen, azt az egész oldalasat!... No, úgy-e...! Riport, az még sajnos, nincs... Minden percben várom a riportereket... Hallatlan, micsoda népség! ...Good by! (olv.: gud báj!) (Kis szünet, olvas.)

1. riporter (belép, elegánsan, büszkén, mint aki nagy meglepetést hoz): Van szerencsém, főszerkesztő úr! Itt van a mai nap legnagyobb riportja. Felrobbantottak Csikágó mellett egy nagy vasúti állomást... 200 halott... esnek a vasútrészvények árfolyamai... óriási bessz a tőzsdén. Nos, mit szól hozzá?

Mr. Mac (hidegen): Well! Mikor történt ez?

1. riporter (főlényesen): Most! Ezelőtt fél órával!

Mr. Mac (dühösen kirúgja maga alól a széket): Egy fél-órāja?... És maga szemem elé merészkedik ilyen ócskaságokkal... Nekem friss riportok kellene... Takarodjék... (1. riporter hüledezve el.)

2. riporter (líheg a sietségtől, izgatottan): Szenzáció, főszerkesztő!... Külön kiadást! Gyorsan... Kapcsolják ide a szedőtermet!... Diktálók!... Óriási riport!... Kirabolták a City-bankot... (olv.: Sziti) Al Capone volt!...

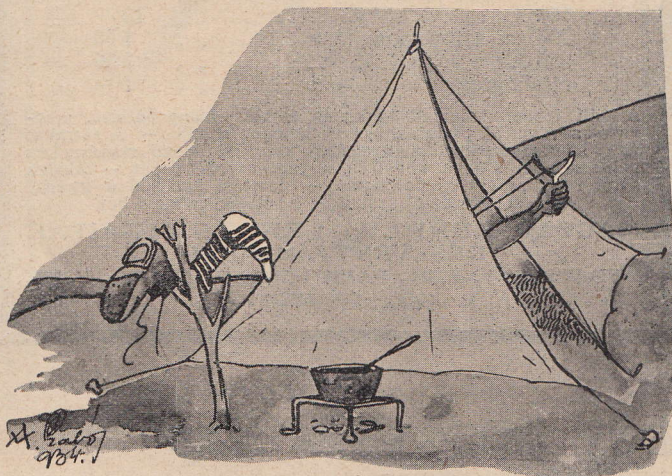
Mr. Mac (hidegen): Well. No és ez mikor történt?

2. riporter (mint fent): Most jövök onnan! Ezelőtt vágy tíz perce!

Mr. Mac (bosszúsán): Tíz perce?... Ez magának friss riport?... Feleltem!... Mehet! (Riporter ámulva kitámolyog.)

3. riporter (feldúlt arccal beront): Van egy riportom, főszerkesztő úr... Millió példányban szétkapkodják a lapot!... Öngyilkos lett Amerika legnagyobb riportere!

Mr. Mac (látható érdeklődéssel): Óh, yes! No és mikor történt?

3. riporter (hidegvérrel): Most! (Hirtelen előránt egy revolvert és fölbéli magát.)

Mr. Mac (kitörő örömmel): Well, ez pompás! Dupla fizetést kap. (Telefonál.) Halló, Brown mester... ide a leggyorsabb szedőt... Megvan a legfrissebb riport!

(Függöny le.)

II. Oroszlán-szelidítés.

(Cirkuszi eleganciával és pózokkal bevonul a porondra Mr. Ukk kapitány, a világhíres oroszlánvadász és oroszlánszelidítő. Fején cylinder, elegáns frakk feszül karcsú, izmos alakján. Egyik kezében félelmetes revolver, a másikban lovagló korbácsot pattogat. Miután a négy égtáj felé meghajolt, ékes beszédben bekonferálja a produkciót):

— Hölgyeim és Urraim! Meg cserkészek! Ritka és kitűnő szerencsében lesz ma Önöknek részük! Amennyiben saját szemükkel, orrukkal és fülükkel láthatják, szagolhatják és hallhatják Afrika legfélelmetesebb oroszlánjának csodás mutatványait. Kérem itt minden be lesz mutatva és minden meg lesz Önöknek magyarázva (kívül vészajtósló morgás hallatszik). Be fogom Önöknek mutatni, hogy az emberi akarat mit tud művelni a vadon vérszomjas királyával. Én ez életemmel játszom itt, de Önök, hölgyeim, urraim és cserkészek, semmitől se féljenek. Kezdődik a mutatvány! (Elsüti a riasztó pisztolyt.) Leo, jöjj be! (Előbb semmi, aztán Mr. Ukk súgva kiszól): Sanyi, nem halod?

Sanyi (mint Leo, vérfagyasztóan felborzolt hajjal és kimaszkírozott arccal, dühös morgások között négykézláb becammog. Kétszer-háromszor rávicsoritja a fogát a nagyérdemű közönségre, aztán kelleetlenül elterül a földön).

Mr. Ukk (minden váratlanra kész óvatossággal és tettetett izgalommal körülszaladja Leót, miközben sűrűn pattogatja a korbácsot): Up, Leo! Up.

Leo (kissé felül, aztán mivel látja, hogy semmi érdemes nem történt, visszafekszik).

Megkezdődik az idomítás. Mr. Ukk előbb egy botot vesz elő és azt akarja Leóval átugratni. Leónak nem nagyon tetszik a dolog, de — miután közben odasúgta, hogy tartsa jóval lejjebb — nem leplezett undorral megcsinálja. A következő mutatvány egy szék támlájára való felültetése Leónak. Aztán levegőből kockacukrot kellene elkapni a szájával, de Leo nagy kényelmesen kézzel kapja el és boldog morgások közt megmajszolja.

Az utolsó és legveszedelmesebb produkció az, amikor Mr. Ukk bedugja a fejét Leó félelmetes torkába. Ezt természetesen Mr. Ukk színes szavakkal bekonferálja a közönségnek. Végül is nagy lelki tusa után, remegve közeledik fejével az undorral tátozó Leo szája felé. Leónak sehogy sem tetszik a mutatvány, különösen a nagy zsiros hajtómegettől undorodik. Ezt halkán szóvá is teheti. Végre is hosszú kínlódás után összeér a tátozó száj és Mr. Ukk feje. Ekkor Leo (mint Sanyi) barátságosan magához öleli Mr. Ukk fejét. Aztán megveregtetve a hátát, vigyorogva kiáltja, a közönség felé kacsintva:

— Ó, te drága pofa!

Azzal kézenfogva, kirohannak a színről.

Feldolgozta: dr. Márai György.

Kedvezményes sátorjavítás.

A Gazdasági Hivatal által megállapított árak:

11-es típus javítása	...	a. P	10.—
15-ös	"	"	10.—
200 cm sátorlap javítása	"	"	1.50
250 "	"	"	2.50
ujraimpregnálás m ² -ként	"	"	1.—

A fenti árban mindenféle szakadás, foszlás, hiány pótlása, megvarrása, a sátrak portalanítása is bennfoglaltatik. — A sátrakat vagy szegedi gyártelepünk címére, vagy budapesti raktárunkba kell szállítani s azok kijavítva ugyanott vehetők át. — Minden sátor vegytintával megjelölendő. — Javítási határidő a gyárba való beérkezéstől számított 3 hét, júniusban 4 hét.

**MAGYAR KENDER-, LEN- ÉS JUTAI PAR
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG**
BUDAPEST, V. KER., FALK MIKSA-UTCA 26-28. SZ.
Gyár: ÚJSZEGED.

Egy cserkészkalap önvallomásaiból

... Nagyon tévednek, akik azt hiszik, hogy mi, látszólag életelen tárgyak, nem élünk. Nem is kell hosszasan bizonyítanom tévedésüket, elég, ha utalok arra, hogy a szobában éjjel halk neszsel élnek a bútorok, hogy télen milyen vígan duruzsol a kályha, hogy a zeneszámok milyen csodálatos dolgokat tudnak elmondani, hogy egy-egy régi épület mi mindenről regél. Igen, az emberek körül az eszközök, tárgyak, dolgok mind tudnak önmagukról s a világról, látnak, hallanak s beszélnek is, csak érteni kell a nyelvükön. Nem olyan locsi-fecsi ők, mint

Cserkész-játszótér a Nemzetközi Vásáron.

az emberek, csak megértő lélek, résztvevő szív előtt tárulnak meg s akkor csodálatosan nyilatkozik meg soha nem is sejtett belső mivoltuk, emberek bölcsességénél mélyebb titkot tudnak s azoknak, kik őket szeretik, el is mondják.

Magam is láttam, hallottam egyet-mást. Most, hogy eléggé nyugodalmas életet élek, emlékeim felett merengve szólok hozzátok, mert tudom, hogy megértitek hangomat, mondanivalóimat.

... Ifjúkoromról nincs mit mondanom. A szokásos jóműveltséget megszereztem, mint annyi más. Amikor kész emberré, aka-

rom mondani, kalappá lettem, boldog reménykedéssel vártam, hogy elinduljak pályámon. Az életem voltaképen ott kezdődött. amikor egy szép kora tavaszi napon megismerkedtem Mikivel. Ti ezt emberi nyelven úgy mondjátok, hogy Miki engem megvásárolt a boltban. Igaz, kezdetben a gazdám volt, de csak rövid ideig, mert nagyon hamar testi-lelki jóbarátok lettünk, akik nem egyszer merültünk bizalmas beszélgetésbe egymással, ami pedig erősen függő viszonyban (vásárlást, meg egyebet emlegettek únosuntalan) nem volna lehetséges, ugyebár?

Amikor Miki kalapja lettem, hogy a szájak ize szerint is beszéljek, nagyon sok érdekes megfigyelést tettem az emberek között. Rájöttem arra, hogy milyen önzők, felületesek, hanyagok, szeretetlenek ők voltaképen. Örömmel láttam, hogy Miki mennyivel másabb. Mindig együtt jártunk, hát állandó összehasonlítást tehettem közöttük. Miki nem restell sárban megfeneklett kocsit kihúzni egy vadidegen öreg embernek, koldusasszony széthullott holmiját összekeresgette, pedig méltóságos úr volt az édesapja. Miki mindenkivel illedelmesen, szépen beszélt. A kicsikkel kedvesen, a nagyokkal közvetlenül, de tiszteltetűdóan és mindig okosan. Az iskolában (oda is gyakran eljutottam) egyenesen gyönyörűség volt látni, hallani őt, milyen pompás feleleteket adott tanárainak, milyen jó volt tanuló társaihoz. Minden cselekedetével használt. Csak javára volt mindenkinek.

Egy régebbi kalapja beszélte, hogy Miki nem volt mindig ilyen. Egy időben, mikor még nem volt cserkész, fontosabb volt neki a futballmeccs, mint az iskola, lényegesebb a tánciskola, mint a másnapi órákra készülés. Durva volt otthon, goromba a cselédekhez, neveletlen, komisz fráterként emlegették rokonai és ismerősei, tanárai azt jósolták neki, hogy nem vízszintes helyzetben fog kimúlni az árnyékvilágból, a fél város kutyái gyűlölettel és esattogó fogakkal gondoltak rá, ha eszükbe jutott gyakori sántaságuk, amiknek titokzatos okozója sanda gyanujuk szerint Miki lett volna. A macskák is riadva futottak tőle felborzolt szőrrel, pedig hálásaknak kellett volna lenniök a sok madárhulla miatt, amiket Miki vadászszenvedélye juttatott asztalukra.

El se tudtam mindezeket hinni róla. Nekem Miki volt a Jóakarát, Becsület, Tisztesség lovagja. Nem voltam vele szemben elfogult, jól láttam, hogy egyszer-másszor tétovázik, meg-meging, de minden apró botlása ellenére is mindig megmaradt — cserkésznek.

Sok barátja volt, talán hatvanan is voltak, kicsinyek és nagyok, vegyesen, kalapjaik között persze sok régi kedves ismerősre akadtam. Mikor így időnkint találkoztunk, mennyi minden szépet beszélünk kis gazdáinkról, mennyi sok, érdekes történetet tudott minlegyikünk. Egyik-másik kissé rossz színben volt, fel is tűnt ez nekem, mert én mindig ragyogó tisztán léptem ki a kapun Miki jóvoltából, egyesek pedig egészen furcsa dolgokat beszéltek, például azt, hogy a rajtuk levő perzselés cigarettától, a vörös folt pedig meggylikörtől, vörösbortól ered. Persze mi ezt nem hittük el, mert jól tudtuk, hogy tréfának szánták a panaszokat (mondhatom, szép tréfa volt befeketíteni másokat, éppenséggel a gazdájukat), tudtuk, hogy cserkészkalappal ilyesmi nem történhetik meg, biztosan addig incselkedtek széllel, míg a tűzbe, meg a paradicsommártásba pottyantak.

Az utcákon, a városban keveset jártunk, csak annyit, amennyit éppen muszáj volt. Hanem annál többet kint az erdőn, mezőn. S micsoda élyezetekben volt részük!

Gyönyörű színeket, csodálatosan harmonikus képeket láttunk, láttuk a legszebb színjátékot, aminőnél különbet nem rendeznek a világ egyetlen színházában sem: a napfelkeltét, a napnyugtát, micsoda szimfóniákat énekeltek végig nekünk a madarak, a világ egyetlen rádióállomása nem ad gazdagabb, szebb műsort, mint amit mi nap-nap után végighallgatunk kirándulásainkon, táborainkban.

Hogy kipirult, nekilekesegett Miki és a barátok arca, lélek ült a szemükben és biztosan tudom, hogy Krisztus élt a szívünkben, Krisztus, aki a daloló, vig, jó, tiszta, becsületes ifjaké, a cserkészeké.

Annyi minden szépben volt részem Mikivel: táborozások, utazások, Jamboree, köteteket tudnék beszélni élményeimről. Hogy milyen természetűek lehetnek ezek, kitalálhatjátok, ha elmondom, hogy Miki könyvespolcán lakom (szemben az íróasztalával, hogy mindig rám láthasson), mellettem egy vaskos könyv, imádságok-könyv él, egy másik részen bölcs cserkészkönyvek vannak, amott Cooper és May Károly történetei, pár Jókai regény, Petőfi költeményei, Vörösmarty-kötetek és Széchenyi igéi. Igazán nem kerülhettem volna remekebb társaságba. Így azután elhihetitek nekem — nagyon is irigyelt helyzetem van, pompás életet élek.

Ezúttal csak általánosságban meséltem nektek, legközelebb majd mulatságos históriákra is sort keritek...

Scarbantia cserkész.

Etelköz — 1932

Dormánfalva, Szaláncorka, Diószeg, Szárazpatak, Völcsök, Fűrészfaiva, Tarkó, Gajrár, Halasfalva, Szeredvásár. Tarhavas, Terebes! Csonkamagyarország térképén hiába keressük ezeket a jóhangzású helységeket. De még Nagymagyarországnál is hiába.

Puskás András, Gondos György, Bardócz István, Dobos Vad Péter, Bíró Kata, Jankó Rózi, Vadász Borcsa! Csikországban akármelyik faluban megtalálhatjuk őket. Legföljebb ma Kecskést úgy írják, hogy Checiches, a Kósát meg Cosa-nak, a Bardóczot Bardotiu-nak. De ezek a derék magyarok még sem Csíkban születtek.

Ojtoz, Uz, Tatros, Tázló, Beszterce, Moldava, Szereth, Pruth. Ezeket a folyóneveket már minden valamirevaló földrajzot tanult „egyen” könnyen fölfedezi Románia térképén, Moldvában, a Keleti Kárpátok és a Fekete tenger között.

No hát az elől említett falvak ezeknek a folyóknak a partján fekszenek. A névszerint fölsorolt magyarok pedig ott laktak ezekben a falvakban. Olyiknak a nemzetsége immár több, mint ezer éve . . . Hogyan? Több, mint ezer éve? Igen, mert az a föld, a Szereth és Pruth köze, nem egyéb, mint az ősi Etelköz, ahonnan hajdanában új hazát keresni kerekedtek föl Álmos magyarjai. És ahol egyes csendesvérű törzsek visszamaradhattak. De ezekről nem tanultunk a történelemben és nem hallottunk a földrajzban. Pedig vannak ám manapság is közel százezen.

Nem ok nélkül mondja a csiki székely, hogy „külföldre megyen”, ha Udvarhelyszékbe ballag, míg Moldvába „bé-megy”. Igen, mert tudat alatt él bennük az óhaza halvány emléke. És ezer esztendő, tatár-török dúlás, román uralom ellenére magyar-nak vallja magát, magyarul beszél és Szent István ősi hitét vallja a szakadárók tengerének közepette is az a népség, amelyet tévesen neveznek egyszerűen csángónak. Mert csángó csak az, aki „elcsángált”, elköltözött Magyarországból, mint például a bukovinai öt székely-csángó község lakosai, meg emitt, Moldvában a Tatros-völgyiek. De a Szereth-Pruth között magyarok laktak. Nem székelyek és nem csángók. Ezeknek sohasem volt hazájuk Magyarország.

Ezért aztán kissé különös a beszédjük. „S” helyett „sz”-et, „cs” helyett „c”-t ejtenek, egyébként is mintha selypesen, pöszén beszélnének, amit valószínűleg a kunokkal való keveredéskor szereztek. Mit szólnátok például, ha hirtelen a bogdánfalvi guzsalyosba pottyanván, ezt hallanátok: „Idejötték-é? — Idejöttünk ed kicit táncolni. — Kereszke hal van? — Elment János haz sz att isz mulat ed kicit. — Hát a te nieped hal van, bré? — Jó é isz, cak a kejket elalussza. — Lógassza a hajlót, had ne sirjon a kicike! stb.” Erre, mifelénk emígyen mondanák:

Rendezzünk előadásokat!

Hangulat, derű, cserkészhumor, komoly cserkészzet, tábori élet, stb., mind megtalálható az új „Magyar Cserkész Szín-darabjai” sorozatában. Az első 10 füzet már megjelent.

1. Dr. Borka: **Rádióebéd.** Cserkészmozka.
2. Erczbrucker: **Erdő mellett nem jó lakni.** Cserkészvíjáték.
3. Radványi: **Booz mezején.** Karácsonyi cserkészjelenet.
4. Dr. Borka: **A nadrág.** Cserkésztréfa.
5. Almásy: **S. O. S.** Cserkészszínmű.
6. Dr. Borka: **Göre Gábor.** Vidám jelenet.
7. Schrank: **Mafeking hőse.** Komoly cserkészszínmű.
8. Radványi: **Dugó Dani Angliában.** Fantasztikus cserkész-álmom.
9. Bellmay—Harangi: **Betörő a csapdában.** Cserkészbohózat.
10. Boddigton—Harangi: **Különös éjszaka.** Cserkészszínmű.

A 10 füzet ára mindössze 2.— pengő.

Megrendelhető a Gazdasági Hivatalban. Vidéki rendeléseknél a portóköltséget felszámítjuk.

**ASPIRIN
TABLETTÁK**

A valódiságért és jó-ságért a Bayer keresz-t szavatol, mely minden csomagoláson és tab-lettán látható.

Gyógyszertárakban kapható.

„Szép, hogy eljöttetek! — Igen, eljöttünk egy kicsit beszélgetni. — Kereszke (komámasszony lánya) hol van? — Jánoshoz ment s egy kicsit ott marad. — Hát a te feleséged hol van, hé?! — Jön ő is, csak elaltatja a gyermekeket. — Ringasd a bölcsőt, hogy ne sirjon a kicsike!”

Ők azonban nagyon jól megértenek bennünket, mert imádságukban és templomi énekeikben megőrizték az irodalmi magyarságot. Főképpen az asszonyok, akik sok helyütt máig sem igen járnak iskolába s így nem románosodtak el. (Ez az igazi „anyanyelv!”) Nekik köszönhető, ha ma is magyar nyelven, magyar nótákat dalolnak a Szereth partján és a fonókban, habár a kultúrházakban már román nyelven adják elő az ősi magyar

betlehemes pásztorjátékokat. Ezért imádkoznak még ma is magyarul az egész kicsinyek, míg iskolásokat már „Tatal nostru”-ra tanítják. Nagyapó, nagyanyó még Mátyás király mondáival mulattatja unokáit hosszú téli estéken, de a nagyobb gyerekek már vígan fujják, hogy „Rosu, galben si albastru e frumos drapelul nostru . . .”, ami annyit jelent, hogy: piros, sárga, kék a színe a mi gyönyörű lobogónknak . . . Hej, haj!

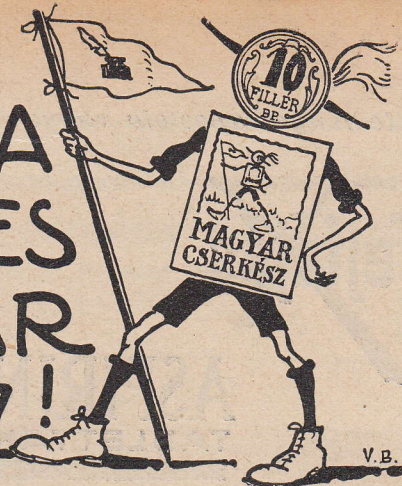
Turáni álmokat kergetők! Mielőtt Kínával, Japánnal kacérkodnánk, talán előbb összeszednénk mindent, ami magyar? A moldvaiakat is! Külföldön kalandozók! Regősök! Ha szebb napokra virradunk, első utatok Etelközbe vezessen!

Akartok többet tudni drága testvéreinkről? Olvassátok el Domokos Pál Péter könyvét, a „Moldvai magyarság”-ról.* Olvassátok el valamennyien. És beszéljétek róla téli délutánokon és a tábornót mellett. És tanuljatok meg magyarnak maradni mindenhol és mindenkor a moldvai, etelközi magyaroktól!

Velősy Elek.

* Kapható többek közt az Egyetemi nyomda könyvkereskedésében, Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 18.

JÖN A FILLÉRES MAGYAR CSERKÉSZ!

KOZMA-CSATAKIÁLTÁS.

Egy jobb sorsra érdemes cserkészsakács tejberizst főzött, ami köztudomásúlag nagyon szeret lekozmaálni. De ő nagy gondalal főzte. Óvatosan felemelte a fedőt és belenézett a fazékba, hogy gyönyörködjön benne. És amint a rizs ott forrt és kavargott, hát azt a hangot hallatta, hogy (kiáltunk csak mindnyájan együtt):

zzzzz...

A szakácsnak nagyon tetszett, hogy milyen szépen fő a rizs és nevetett örömeiben. Ugy csinált, hogy (kiáltunk csak mindnyájan együtt):

hehe...

De olyan szép látvány volt a forró rizs, hogy a szakács másodszor is megnézte. A rizs megint főtt, főtt, hogy:

zzzzz

és a szakács megint nevetett:

hehe.

Utána harmadszor is megcselekedte ezt:

zzzzz, hehe.

És hogy a rizs még mindig zavartalanul, szépen és kozma nélkül főtt, hát örömeiben rácsapta a fazékra a fedőt. Az azt mondta:

JANKÓ BÖLCSEKET MOND

Fejlesztés elleni varázsige. Nem nyakazásról van szó, hanem a balesetek alkalmával sűrűn előforduló kapkodásról, fejtelenségről, aminek aztán a bajbajutott embertársunk vallja kárát. Igen jó emlékeztető jeligét küldött be Győrből Szécsény Andor testvérünk:

A falu doktorát úgy hívták, hogy Lévi. Mikor aztán a községben baleset történt, a beteg azt nyögte — német volt az Isten-adta — „O rufo Levi!“ (O, hívd a Lévit!) Ez a segélykérő kiáltás a mi varázsigenk.

O: okot megszüntetni (melegből kivinni, gázcsapot elzárni, ráomlott földet lehordani, stb.),

RU: ruhát megoldani, vagy levenni,

FE: fektetni a beteget (pihenőhelyzetbe hozni, fejet alacsonyan, vagy magasan, ahogy kell),

LE: levegőt a betegnek (mesterséges légzés, köréje sereglettek eltávolítása),

VI: vizet adjunk (inni, borogatásnak, esetleg langyosat, hánytatónak, stb.).

Persze ez a „varázsige“ nem teszi fölöslegessé az elsősegély alapos megtanulását, de annak, aminek szánták is: emlékeztetőnek elég ötletes.

Miért tartják a talált lópatkót szerencsehozónak? Ennek a babonának bizonyos történelmi multja van. A lovak megpatkolása már a régi rómaiaknál is szokásban volt. A féktelen római fényűzés megkövetelte, hogy a lovaknak arany- vagy ezüstpátkója legyen. Természetesen, ha a ló elvesztette a patkót, kellemes meglepetést szerzett annak is, aki az értékes patkót megtalálta. Mikor Duncaster lord, Anglia nagykövete Párisba ment, elrendelte, hogy lovai ezüstpátkóit csak könnyen, lazán erősítsék a patákra, külön patkófelügyelő is volt a díszmenetben. Ennek kötelessége volt rögtön új ezüstpátkót veressen fel. Hadd lássa a bámuló párisi tömeg, milyen gazdag és gavalér egy angol lord!

A VILÁG LEGDRÁGABB FÁJA. Londonban az üzleti negyed kellős közepén, egy utcasarkon többszáz éves platánfa áll, melyet a világ legdrágább fájának tartanak. Egy építkezési társaság London városának hatszáz ezer pengőt kínált a fa átengedéseért. Az óriási összegre rügő ajánlatnak az a magyarázata, hogy Londonnak ebben a negyedében a telkek rendkívül drágák és minden talpalatnyi hely aranyat ér. A város vezetősége nem adja el a fát és azt a helyet, ahol az áll, mert a régi platánfát történelmi emlékek tekintik és még azt sem engedik meg, hogy a szomszéd házakra emeleteket építsenek és így elvegyék a fa elől a levegőt és napfényt.

MI AZ EMBER? Azt szeretik mondani róla, hogy a teremtés koronája. És az ember olyan büszkén is sétál a nagyvilágban, mintha valóban minden csakis érte lenne teremtve. Persze mindez csak önáltatás, mert alapjában véve az ember, ahogy a biblia mondja: porból lett és ismét csak porrá válik.

A tudósok azonban nem érik be ezzel az egyszerű magyarazattal. Azok részeire bontják az embert és igyekeznek róla megállapítani, hogy szervezete valójában miből áll. Egy angol tudós, Lawson, most vegyileg is elemezte az embert és a következő megállapításokra lyukadt ki:

van benne annyi víz, hogy elegendő lenne egy kis hordó megtöltésére, — a zsiradékjaiból kitelne két darab jókora szappan, — annyi a szén a szervezetében, hogy abból 9000 darab irónt lehetne előállítani, — a bennelevő foszforból 2200 gyufára tehetnének gyufafejet, — van benne jó mennyiség magnézium, — található a szervezetben egy erős szegre elegendő vas, — a bennelevő mészszel egy kisebb helyiséget ki lehetne festeni, — kényével jól kifüstölhetnének egy szobácskát.

Takk!

De alighogy elfordult a tűztől, egyszerre ereiben megdermedt a vér, borzalmas hangokat hallott a rizs felől. Ugy hallatszott, hogy:

pszszsz, sss.

Rögtön a legrosszabbra, a kozmára gondolt és ijedten nyúlt a fedő után. De lelkiismeretének a szava már vádként súgta a fülébe:

Kozzma! Kozzma!

És amint belenézett a fazékba, látta, hogy valóban — a rizs oda-kozma! Megsemmisülten állt a jobb sorsra érdemes szakács az ebéd romja felett és a szegény cserkészek a kellő szomorúság-gal elénekelték:

Ó, borzalom! Ó, borzalom!

Kiáltunk most végig az egész csatakiáltást:

Zzzzz, hehe,

zzzzz, hehe,

zzzzz, hehe,

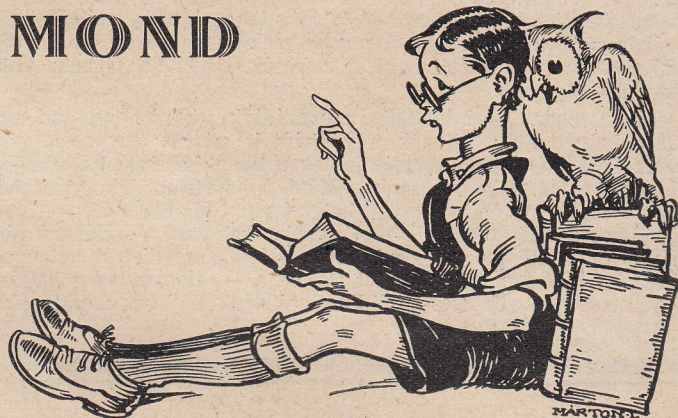
Takk!

Pszszsz, sss...

Kozzma! Kozzma!

Ó, borzalom! Ó, borzalom!

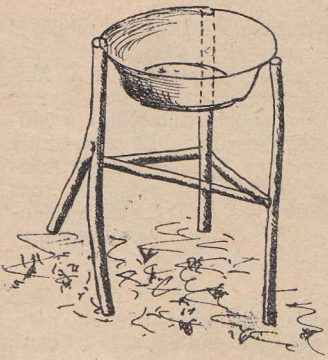
Magyar cserkésziút hívnak Dániába. Dániának Anglia felé eső részén lévő tengeri kikötővárosba dán család, akiknek nagy virágkertészetük van és a fiuk a Jamboreeban volt, vendégül hív egy 14 év körüli magyar cserkészt egész nyárra a fiuk mellé, aki ugyancsak 14 éves és most végzi a III. gimnáziumot. Némétül kell tudni, egyébként bármily keresztény vallású fiú lehet az ajánlkozó. Indulás június 24-én egy Koppenhágába utazó magyar cserkésziparancsnokkal, visszatérés augusztus végén egy onnan hazatérő magyar tanárral. A költségek kb. 250 pengőt tesznek ki. Ajánlkozások levélben május 30-ig dr. Molnár Frigyes külügyi főtitkár címére (Bp., V., Nagy Sándor-u. 6. sz.)

Halló, emberek! Hát mi lesz azzal a fénykép-pályázattal? Lám, lám, így jár az, aki nem olvassa a Magyar Cserkészt! Vagy senki sem fényképez már közületek? Szinte hihetetlen! Május 20-áig még be lehet küldeni az anyagot. Egy-két szép pályamunka már várja a többit!

PÁLYÁZAT.

Amerikai tányértartó

I. Kell-e mosdótáartó a táborban, vagy sem?

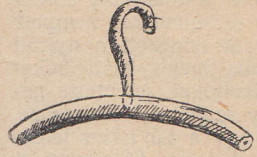
A mellékelt képen a Világjamboreen lerajzolt mosdótáartót látunk. Érdekes, hogy nálunk ilyesmik nem tudtak elterjedni.

Felvetjük a kérdést és pályázatot tűzünk ki eldöntésére, *kell- és jó-e ilyen, vagy hasonló mosdótáartó a táborban?*

II. Pályázat tábori tökéletlenségre.

Igen, igen, ez nem sajtóhiba! Nem tábori tökéletesítésre, hanem tábori tökéletlenségre hirdetünk pályázatot. — Ugyanis sok ügyes és hasznos újítás mellett elhalmoznak minket furcsa és egyáltalán nem tökéletes „tökéletesítésekkel”.

Egy ilyen „ötletes”, „a táborban könnyen előállítható” ruhafogást leközlünk s feltesszük a kérdést, hogy *tábori tökéletesítést vagy tökéletlenséget ábrázol-e a kép.* Véleményeteket röviden indokoljátok meg!

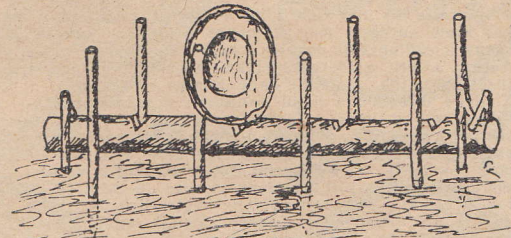
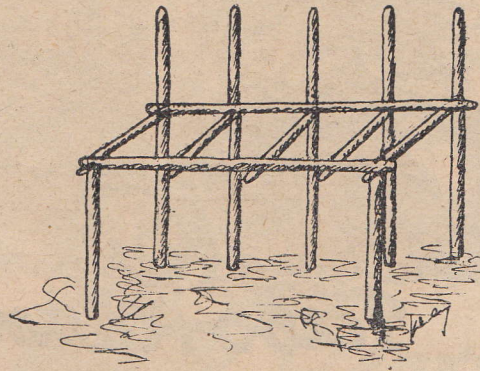
A három legtalpraesettebb választ értékes könyvvel jutalmazzuk.
Beküldési határidő: 1934 május 31.

III.

A Világjamboreen bőven látunk különféle tányér- és ibrik-tartókat. Minden nemzet úgy rendezte be táborát, ahogy otthon szokta. Felvetődik tehát a kérdés, hogy

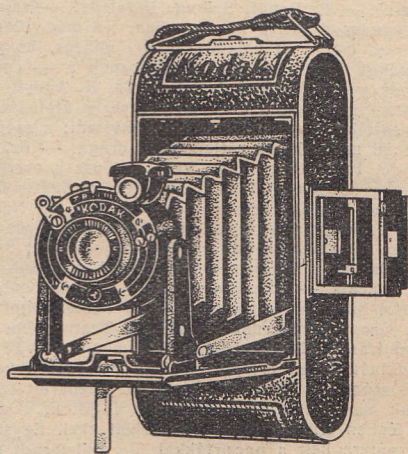
1. mi az oka annak, hogy az angolok nem csajkát, hanem tányért és ivóibriket visznek a táborba,

2. miért alkalmaznak Angliában és Amerikában oly gyakran tányértartót?

Angol tányértartó

Jubilál a kézfogás. Egyes párisi lapok szerint ebben az esztendőben van a kézzszorítás divatjának századik évfordulója, mert ez állítólag csak 1834-ben lett udvarképes Franciaországban. A gallok természetesen meg vannak győződve arról, hogy — mint az üdvözlés egyik formája — a kézfogás francia intézmény. Ezzel szemben az a tény, hogy az európai népek ősidőktől fogva különös jelentőséget tulajdonítanak a kézfogásnak. Már az előkelő rómaiak is kézzszorítással üdvözölték egymást. A középkorban ez a szokás eltűnt és a kézadás inkább olyan jogi formasággá vált, mint a kéznek a szívre, a bibliára, vagy a keresztre való tevése. Ebben az időben ugyanis csak akkor fogtak kezét, ha jelentősebb politikai paktumot vagy üzletet kötöttek. Általános szokásként csupán a francia júliusi forradalom támasztotta fel és tette mindennapivá ezt a régi hagyományt, amely ellen újabban egészségi okokból szívósan küzd az orvostudomány.

EGYSZERŰ ÉS TÖKÉLETES

Ez a két fő tulajdonsága az új Kodak-gépnek, mely olcsóságával és mégis kiváló felszerelésével méltó arra, hogy a cserkész fényképezőgépe legyen.

KODAK JUNIOR 620.

F: 7.7 vagy F: 6.3 lencsével, megbízható pillanatzárral, egyetlen mozdulattal felvételre kész. — Kapható minden fotoszaküzletben.

Pompás kis ülés esik a hűvös májusi estén itt, a tűz mellett. Az arcunkat kissé sütögeti még a magasra lóbogó, nyugtalan láng, a szípkák aranyos csillagesője magasra szóródik, amikor egy-egy hasáb összeomlik. A tűz: a tett, a cserkészmunka. A füst: a hiúság, a kérdés. Mi csak a tüzet szeretjük, a füstöt hadd hordja el a szél...

Ilyen érteelmében hadd halljuk a beszámolókat! — **A 237. Mátyás király-cs.-cs.** magyar nótáestet rendezett, amelyen Murgács Kálmán zeneszerző gyönyörű nótáinak pompás gyűjteményét adta elő. „Édesanyám ablakára”, „Szöke Tisza haragjában”, „Galambfalvi nagy cserefa” és még sok más. — **A kispesti Helybizottság** a vecsési erdőben népes öreg-cserkésznapot tartott, amelyen minden 16 éven felüli cserkész és a csapatok tisztikara résztvett. Jöttek Pestszentlőrincről és Pestszentimréről is, de magáról Pestről is jócskán. Voltak vitaelőadások, azután az öregek bemutatták, hogy hogyan kell igazában megjárni a cserkészjáratot. Tábortűzi mókák, nóták élénkítették a tartalmas műsort. — **A rákospalotai 913-as Don Bosco-cs.-cs.** „ragyogó műsorú” előadást rendezett. A Csibész tánc és a Sváb tánc általános tetszést aratott. (A kismaecskáját! azt én is szívesen megnéztem volna, ha pár nappal korábban küldték a megívót!) — **Halló!** Az április 15-i számunk beszámolóját hozott **Rotter** testvérünk bravúros repülőteljesítményéről. A „szelek ura” most megjegyvezni kívánja, hogy ő nem István, amint a cikk alatt áll, hanem Lajos. A „keresztapa” jelentkezhet az ajándékkal! — Az 1933/34. évi eszperantó nyelv- és levelezési vándordíjakra május 30-ig lehet jelentkezni. A pályázati feltételeket kívánatra megküldi az eszperantó gyakorló kör. — **A szőregi 585. Talian Béla-cs.-cs.** március—április hónap mélyenszántó lelki gyakorlatot végzett, március 18-án pedig nagyszerű előadást tartott, amelynek sokoldalú műsorában több csapattag végzett igen jó munkát. — A váci piarist gimnázium 192. Erdősi Imre-cs.-cs.-a Aldo zöcsüdtörtökön tartotta avatóünnepélyét.

Senki többet? Akkor ne tegyetek többet a tűzre! A jó Isten veletek! További jó munkát!

A MAGYAR CSERKÉSZ POSTÁJA

Többeknek. Sajnos, mindenkivel össze kell vésznem, aki azt hiszi, hogy a világ csak az ő versére várt, akit hétszer kell szüretelni a cikkéért, rajzáért, aki ceruzával kené oda a kéziratot (vakulj, szerkesztő!), aki a papír mindkét oldalára ír, vagy pocskék kézírással (nem gondoltok rá, hogy a szedő-testvérünk munkája amúgyis nagyon nehéz?), aki önmagának ír és nem a fiúknak, aki megsértődik, ha a szerkesztő (kénytelenségéből) lecsíp a cikkéből, aki csak kritizálni tud, de segíteni, előfizetni nem... Maradt-e még valaki, akivel jóban vagyok? Ó igen! No hát veletek aztán tűzőn-vízen összetartok!

Cs. J. Veszprém. Baráti kézszerításon halásán viszonzom. Jó tudni, hogy Hozzá hasonló bajtársakra mindenkor számíthat a magamfajta szegény ember. Cum Christo pro puero! — **K. István, Zrinyi-Sólyom.** Életmentő kérdésedre bizonyára már megkaptad Polcsi báttól a szakértő választ. A nótá-átírást hozzuk. — **K. G. Bpest, Károly-körút.** Értékes mondanivalóidat miért nem tömörítetted rövid, pattogó mondatokba? Hidd el, hogy ilyen formában nem bírják ki a fiúk. Ne szavaljunk és ne prédikáljunk, hanem szuggesztív erővel vigye előre a fiút minden sorunk. Avatási beszédnek megfelelel, de mint cikket nem hozhatom. — **P. E. Szőreg.** Hogyan hozzak most, májusi kánikulában, szibériai hóviharról szóló verset? Mondd, mit akartál ezzel a verssel? Mert hiszen verset, képet, szobrot azért alkot az ember, hogy valami hatást váltson ki a nézők, olvasók lelkéből. Rímeidet csiszolnod kell, mégpedig nagy türelemmel. Olvasd Sik Sándort és Mécs Lászlót stb. Rajzaid gyakorlott kére és jó meglátásra vallanak. A Cigányprimás nagyon jó. Alakrajzolásnál azonban nagyon kell vigyázni az anatómiára, a test arányaira. Rejtvényeidet Sopronba küldtem. Portót takarítás meg nekem, ha az ilyesmit rögvest odaküldöd. — **B. P. Budapest.** Jelvényviselés ügyében írt leveledet a főtítkársághoz továbbítottuk. A sérelmezett „Parancs” nem a szerkesztőségétől indult ki. Bár általában helyeseljük, éppen az általad is említett „halmozás” miatt. Persze lehetnek kivételek, főként komoly férfiaknál. — **Dr. B. Ö.** Írásaid alapján eddig is nagybecsültelek. Kérem további támogatásodat. A „nagy lapban” több helyed lesz. — **D. Géza, 171.** Ügyes legények vagyok ti, Sólymok! Lám, a pincéből is az ég felé tör kemény akarástok. Az igényeket összeegyeztetni a való helyzettel: ez az igazi életművészet. — **N. Gy. Győr.** Remélem, hogy aranyos kedélyre valló versed hű képe a lelkednek, Gyuszikám. Ez az: mindig vidáman föl a fejé! Baj, gond, munka: oda se nek! És ha az az ármányos szerkesztő azt üzeni, hogy versedet még alaposan csiszolni kéne, mert a nyomdafestéket mostanában

APRÓ HÍREK.

Egyetemközi nyolcevezős verseny. Május hó 20-án, pünkösd vasárnapján háromnegyed 1 órakor indítják a Margit-híd felett lévő starthelyről a 4200 méternyire levő Műegyetemig a X. Magyar egyetemi és főiskolai verseny csapatait. A versenyt a klasszikus angol Oxford-Cambridgei küzdelem mintájára a Műegyetem Rektori Tanácsa a MEC (Műegyetemi Evezős Club) 15 éves fennállásának emlékére alapította 1925. évben és értékes vándordíjat is adományozott. Az érdekelt csapatok már kora tavasz óta szorgalmasan készülnek a versenyre és a jelenlegi helyzet mellett nyílt küzdelem elé nézünk, mely esetleges meglepetéseket hozhat.

Ez aztán jó munka volt! Május 3-án éjszaka a párisi Rue Livingston 18. számú házában tetőzete már javában égett, mire a tűzoltók odaértek. A ház lakói mit sem tudtak a borzalmas tüzvesztről, csak a tűzoltók szirénázására és kiabálására ébredtek fel. A lapok az esettel kapcsolatban dicshimnuszot zenek arrol a cserkészfiúról, aki éjszaka felébredt, kinézett a nyitott ablakon s akkor érezte, hogy a kánikulai meleg füstfelhőket csapja le a föld felé. Rögtön felhívta a tűzoltókat, jelentette nekik a tüzet és alig volt annyi ideje, hogy szüleit is felébressze. Pillanatok alatt ott voltak a tűzoltók és így a fiú bátor lélek-jelenlétével sok emberéletet mentett meg. Etienne *Flemmynt*, a cserkészt, kitüntetésre terjesztették fel.

A 14 éves hős. Bukarestben történt, hogy a rendzavarások meggátolására kirendelt katonaság egyik gépfegyver osztághoz hirtelen odaugrott egy 14 évesnek látszó fiú. A következő pillanatban égő öngyújtót kapott fel és messze dobta az éles tölténnyel rakott löszlerda mellől. Vizsgálatot indítottak és megállapították, hogy az egyik katona titokban cigarettára akart gyújtani. Mikor meglátta, hogy feljebbvalója közeledik, öngyújtóját eldobta. Pont a láda mellé. A benzin kiömlött s az égő kánóctól meggyulladt. A fából való láda már pörkölni kezdett. Ha Juon *Marescu* — így hívták a fiút — idejében észre nem veszi az égő öngyújtót és el nem kapja onnan, a több mint 425 töltényt tartalmazó faláda felrobban és a közelében tartózkodó katonák közül bizony többen már a másvilágon köszöntötték volna a május 2-át. A bátor fiú a bukaresti cserkészcsapatok egyikének őrvezetője.

Jól van, testvér! Bravissimó!

igen drágán adják a boltban — akkor is csak füttyentesz egyet és írsz sokkal jobbat. Igaz-e? — **F. Bandi, Szőreg.** Leveledet — sajnos — nem értem. Ha komoly panaszod van a M. Cs. ellen, ird meg világosan, pontosan foglald. De az már nem valami szerény eljárás, hogy mint őrvezetőjelölt különórákat adsz a Magyar Cserkészcsapatok — cserkészszeregségéből. Ezt magad se gondoltad komolyan! — **Cs. B.** Annit talán mégis megérdemel a M. Cs., hogy leírás után még egyszer átolvassa az írásodat. Azt a rengteg sajtóhibát nekünk kell ám kijavítani: a szedőnek, vagy nekem. Márpedig a mi munkaidőnk rettenetesen drága. — **Sz. P. Hatvan.** Bátor legény vagy te, Péter, hogy csak úgy „belépsz a cserkészírók sorába”. Mélyen Istenbe horgonyzó lelked ugyan sokat ígér, de rímeidet finomítanod kell. Hiszen majd a fele azonos ragokból áll. Nem mondom, egy-kettő elcsúszhat ezekből is, de a sok megárt belőle. Próbálkozz rövidebb sorokkal. Aztán ne keverjük háborúsdiba a jó Isten! Szomszédainkat sem átkozza, pusztítja a magyar cserkészt. Sok magáról megfélemedezett magyar segített nekik — akaratlanul is — a győzelemben. — **Ruzsinszky L.** A januári számban megjelent versed tiszteletdíját most utaltam ki. Rendelkezz vele a pénztárnál. — **553. P.** Testvérkém, ha tudnád, micsoda súlyoszává íráskodó állnak sorba a fiókomban, várva a nyomdafestékre, nem követelnéd olyan erőlyesen, hogy versedet okvetlenül hozzam a legközelebbi számban. Szeretlek, amiért mindenáron szerettél őrsi nótát a Pacsirtáknak, szinte ideig hallom, amint fújjátok, versenyezve az akácillatos reggeli légből trillázó tollas testvérkéitekkel. Egyszer Asszisi Szent Ferenc is versenyre kelt a pacsirtákkal, de almaradt és sírva ismerte be, hogy azok sokkal szebben dicsérik az Urat, „pedig nekik nem is igért örök életet a jó Isten!” A közönségnek szánt verset, nótát azonban több gondnal kell ám kifraggni, Lacikám! Az első strófa, látod, így is jön a Fiúk írásai között. — **H. Jenő, Győr.** Jókívánságaidért köszönet. Jelzett cikkeid mind megvannak a „hagyatékban”, de a Jamboree lelke már nem aktuális. Gödöllő elmúlt, most már előre kell néznünk. A Sorsjegy — bocsáss meg — borzalmasan hosszú. Három folytatást adna, úgy pedig nem élvezhető. Talán ha nagyobb lesz a terjedelmünk. Mostani írásod nagyszerű lélekszárnyalás. Nagyobb fiúknak, zártkörü társaságnak meg is felelné. De a M. Cs.-t leginkább 12—15 éves fiúk olvassák. Irjunk papi szívvel, de ne paposan. Ezt a kamasz gyomra nem veszi be. Testvérem, imádkozunk érte, hogy elsajátíthassuk a fiúk nyelvét!

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja.

Előfizetési ára egész évre 12 pengő. Félévre 6 pengő. Negyedévre 3 pengő. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Bpest, V., Nagy Sándor-u. 6. Cserkészház.

Szerkesztésért és kiadásért felelős:

KOSCH BÉLA dr.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Rovatvezető: A 64. sz. Szent Asztrik cscs. — Címe: Sopron, Bencés gimnázium. — A megfejtéseket, új rejtvenyeket, kérdéseket ide küldjük!

Nagyoknak.

1. Dugó Janiék táborában 75-en voltak. Egyik nap a parancsnok úr a városba utazott. Távolléte alatt Dugó Jani st. vette át a parancsnokságot. A parancsnok urat Sanyi s. öv. kísérte ki a vonatra. Sanyinak a parancsnok úr megengedte, hogy Janit megréfélják.

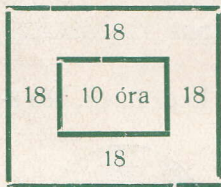
Este Jani, hivatkova arra, hogy a parancsnok úr erősített őrséget rendelt el, kivezényelte az egész csapatot egész éjjelre örködni, csak ő feködt le a szakáccsal. A 72 fiú úgy állott fel, hogy a tábor négy oldalára 18—18 fiú jutott. Jani még kikiáltotta a sátorból, hogy akit 7 óra előtt meglát elhagyni őrhelyét, annak 20 kanna vizet kell hoznia a forrásból. Az őrség este 10 órától reggel 7-ig tartott.

Jani minden negyedórában szemlét tartott. Minden negyedórában megszökött egy fiú. Jani ezt csak reggel negyed 8 órakor vette észre. Sokat gondolkodott azon, hogyan szökhettek meg a fiúk, mikor ő minden negyedórában minden oldalon 18 fiút látott. De már nem büntethette meg a szökevényeket, mert 7 óra után vette észre a szökést.

Találjátok el, hogyan állottak fel a fiúk? **A megfejtést minden negyedóráról küldjétek be.**

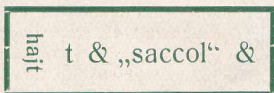
Az első felállás:

1.

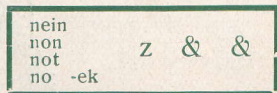
Beküldte: ?
8 pont.

2.

2. pont.

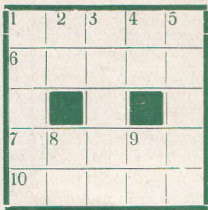
3.

1 pont.

Kicsiknek.

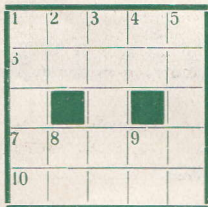
1. Keresztrejtvény.

Vízszintes sorok: 1. cserkész viseli. 6. Valódi. 7. Hadseregnél halál a büntetése. 10. Nem hal meg.

Függőleges sorok: 1. Kereskedő teszi. 2. Az ezüst jele. 3. Meghúzódik. 4. Név-elő. 5. Verébfajta. 8. Fordítva folydogal. 9. Igekötő.

2. Keresztrejtvény.

Vízszintes sorok: 1. Bűn. 6. Sporteszköz. 7. Helyhatározó. 10. Ahol a Tisza a Dunába ömlik.

Függőleges sorok: 1. Minden ércpéNZ ez. 2. Időegység. 3. Fölteszi az abroszt. 4. Mutató szócška. 5. Nem távol. 8. Személynévmas. 9. Ellentétes kötőszó.

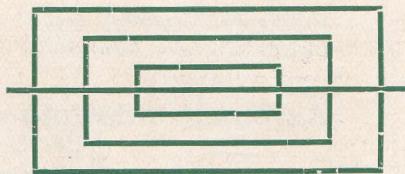
Mindkettőt összeállította: Katona.

az igazi!

3. Rajzoljátok meg egy vonással ezt az ábrát úgy, hogy ugyanazon a vonalon csak egyszer haladjatok át. (A beküldött megfejtésnél tüntessétek fel.)

2. pont.

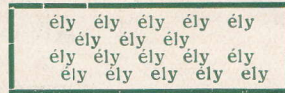
Beküldte: Gosztola.

4.

2. pont.

5.

2. pont.

Az április 15. szám helyes megfejtései:

Nagyoknak. 1. Térképvázlat. (Többnek a kérésére később számolunk be róla. Megfejtése még beküldhető május 20-ig). 2. Fáradt. 3. Oktalan állat. 4. Fenn és lenn. 5. Küldetés.

Kicsiknek: 1. Keresztrejtvény: Vizsz.: 1. Balaton, 7. Oda, 8. Üde, 9. Rat (tar), 10. Ram (mar), 11. ik, 13. táp, 15. les, 16. éle, 17. DTI, 18. keramit. Függ.: 1. boríték, 2. Adakálé, 3. lat, 4. tür, 5. odaveti, 6. nemesit, 14. per, 15. lom.

Üzenetek.

F. A. Szőreg. Pajtás, a keresztrejtvényben, nagyon pontos meghatározásokat kell használnunk. Látszik, hogy szeretettel készítetted a rejtvenyeket, de még nem közölhetők. Vigyázz a helyesírásra (29 hiba volt benne). Jobbat várunk tőled. — **P. E. Szőreg.** „Jó volna“ és a Sportrejtvény jön. A szép rajzért köszönet. A képrejtvények legnagyobb része túlságosan könnyű. A jók közül hozunk. De miért Sportrejtvény, ha csak a rajzon látható ez, a fogalmak megadásánál nem? Szervusz.

35.000 ember tapsolt

a Magyar-Angol football 2:1

eredményéhez, de

400.000 ember lelkesedett

a Nemzetközi Vásáron

a **CSEKÉSZBOLT** sátrai iránt,

mert legalább ugyanilyen mértékben emelkednek

minőség, gyakorlati megoldás, olcsóság

tekintetében a CSEKÉSZBOLT sátrai minden más sátor fölé.

Saját gyártmányú sátor-különlegességeink:

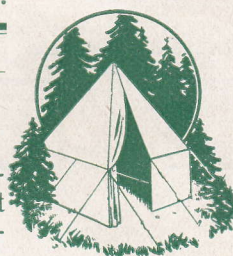
	alapterület	magasság	cövek	ár
»Apród«	150×150	150	4 drb	19.50
»Nomád«	200×200	180	8 »	25.—
»Rover«	250×250	180	8 »	37.50

E sátrak közül a »Rover«-típusú 4 felnőtt és teljes felszerelésük kényelmes elhelyezésére alkalmas. Mindezen jótulajdonságainál fogva **a legideálisabb portyázó-sátor**. A csapatparancsnokok túlnyomó része évek óta e félőrsi sátoztípus rendszeresítésére tért át.

Az emelt oldalfalú sátrak „Nomád“ anyagból készülnek, cövekkel, vízhatlan zsákba csomagolva:

	alapterület	magasság	oldalfal	ár
»Evezős«	200×200	180	80	49.50
»Parancsnoki«	250×250	250	100	77.—

Különös figyelmet érdemel a »Parancsnoki« sátor oldalfal és csúcsmagassága, mely a közvetlen sátorszéleket leszámítva, mindenütt elegendő magas ahhoz, hogy teljesen kiegyenesedve, kényelmesen lehessen benne járni.

Ezekon kívül, mint az ország legnagyobb szaküzlete még további 40 sátoztípus szállítását vállaljuk 386 féle kivitelben.

Most kell sátozt vásárolni! Az első 300 igénylő raktárról rögtön megkaphatja sátozt; a többinek egy kissé várnia kell a szállításra!

Cserkészbolt csak a **Cserkészházban**

BUDAPEST V., NAGY SÁNDOR-UTCA 6.

TELEFON: 11-2-34, 18-7-64.

POSTATAKARÉKSZÁMLASZÁM: 34.383.